Hunedoara-Deva

Tinerii Aurel Cocu, Constantin Drulea și Toader Marin, sudori, și-au înscris numele în biografia construcției celui mai mare furnal al țării (Furnalul de 1 700 mc de pe Șantierul Combinatului Siderurgic Galați).
Foto: O. PLECAN

SUMAR

BIOGRAFII ÎN MERS

ÎN PAGINA A 3-A UN PORTRET COLECTIV DESPRE MUNCA ȘI VIAȚA TINERILOR ȚĂRANI COOPERATORI

PREMIILE UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

• OPINII • opinii

ÎN PAG. 4

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

ANUL XXIII, SERIA II, NR. 5573 | 6 PAGINI – 25 BANI | JOI 20 APRILIE 1967

VIZITA DELEGAȚIEI DE PARTID ȘI GUVERNAMENTALE A R. P. BULGARIA

În timpul vizitei la Uzinele „Vulcan"

CĂLDUROASA PRIMIRE FĂCUTĂ OASPEȚILOR LA PITEȘTI

Membrii delegației de partid și guvernamentale a Republicii Populare Bulgaria, în frunte cu tovarășul Todor Jivkov, au plecat miercuri dimineața într-o călătorie prin țară.

Înalții oaspeți sînt însoțiți de tovarășii Nicolae Ceaușescu, Ion Gheorghe Maurer, Paul Niculescu-Mizil, Mihai Dalea, și Ioan Beldean, ambasadorul României la Sofia.

În drum spre regiunea Argeș, conducătorii de partid și de stat bulgari și români sînt salutați pe întregul traseu de numeroși cetățeni. Ei flutură în adierea vîntului primăvăratec steguleț, buchete de flori, crenguțe înflorite. Se aud aclamații și urări în cinstea prieteniei dintre popoarele romîn și bulgar, pentru triumful socialismului și păcii în lume.

Înainte de intrarea în comuna Mătăsaru, care marchează hotarul regiunii Argeș, coloana mașinilor oficiale este încadrată de un grup de 200 de țărani cooperatori călări, îmbrăcați în costume naționale argeșene. Un mare grup de cornești vestesc sosirea înaltilor oaspeți.

Sub un arc de triumf, frumos împodobit cu ghirlande

(Continuare în pag. a V-a)

Recepție oferită de C.C. al P.C.R. și Consiliul de Miniștri

Comitetul Central al Partidului Comunist Român și Consiliul de Miniștri al Republicii Socialiste România au oferit marți seara în saloanele Palatului Consiliului de Miniștri o recepție în onoarea delegației de partid și guvernamentale a Republicii Populare Bulgaria.

La recepție au luat parte tovarășii Todor Jivkov, prim-secretar al Comitetului Central al Partidului Comunist Bulgar, președintele Consiliului de Miniștri al Republicii Populare Bulgaria, Boian Bilgaranov, membru al Biroului Politic, secretar al C.C. al Partidului Comunist Bulgar, Pencio Kubadinski, membru al Biroului Politic al C.C. al Partidului Comunist Bulgar, vicepreședinte al Consiliului de Miniștri, prof. Ivan Popov, membru al Biroului Politic al C.C. al Partidului Comunist Bulgar, președintele Comitetului de Stat pentru Știință și Progresul Tehnic, Konstantin Popov, ministrul energeticii și combustibilului, Milko Balev, membru al C.C. al Partidului Comunist Bulgar, Gheorghi Bogdanov, ambasador extraordinar și plenipotențiar al Republicii Populare Bulgaria la București.

Au luat parte tovarășii Nicolae Ceaușescu, Ion Gheorghe Maurer, Gheorghe Apostol, Alexandru Bîrlădeanu, Emil Bodnaraș, Alexandru Drăghici, Paul Niculescu-Mizil, Ilie Verdeț, Maxim Berghianu, Constantin Drăgan, Gheorghe Rădulescu, Leonte Răutu, Vasile Vîlcu, Ștefan Voitec, Iosif Banc, Petre Blajovici, Dumitru Coliu, Florian Dănălache, Janos Fazekas, Mihai Gere, Petre Lupu, Manea Mănescu, Dumitru Popa, Mihai Dalea, Vasile Patilineț, Constanța Crăciun, Ilie Murgulescu, Gheorghe Gaston Marin, Roman Moldovan.

(Continuare în pag. a V-a)

„Fiecare minut fructificat cu valoare maximă pentru producție"

CATALIZATORUL UNEI REACȚII ÎN LANȚ...

Conducerea Combinatului de cauciuc sintetic din orașul Gheorghe Gheorghiu-Dej a efectuat — cu ajutorul unor specialiști în probleme de organizarea producției și normarea muncii — un studiu asupra utilizării timpului de lucru. Trebuie să precizăm de la început — și acesta este un lucru pozitiv — că analiza s-a efectuat în condițiile în care pe primul trimestru combinatul și-a îndeplinit și depășit sarcina de creșterea productivității muncii pe cap de muncitor (102,5 la sută), ceea ce a avut drept urmare depășirea planului producției globale cu 2,1 la sută și al producției marfă cu 2,5 la sută.

Deși aceste rezultate arată preocuparea colectivului de aici pentru îndeplinirea și depășirea sarcinilor de plan, dinamica depășirii lor putea fi mai mare. Afirmația noastră se întemeiază pe concluziile studiului de care aminteam la început. Secția de polistiren, de pildă, a realizat planul de producție în anul 1966 în proporție de 110,23 la sută, iar în primul trimestru al acestui an în proporție de 102,37 la sută. Rezultate bune, ce-i drept, dar care nu reflectă în întregime posibilitățile secției. O sursă permanentă putea acționa asupra dinamicii lor. Este vorba de valorificarea la maximum a timpului de lucru. Circa 4 la sută din fondul de timp al secției este pierdut datorită neprogramării complete și raționale a fabricației. Serviciul plan și desfacere nu nominalizează planul transmis secției pe sorturi și culori (nominalizarea făcîndu-se pe parcurs) ceea ce duce la o pierdere de timp echivalentă cu un spor de producție de 15 tone pe lună.

— Pentru remedierea acestei situații — ne spunea tovarășul inginer Mircea Paraschivescu din colectivul care a studiat utilizarea timpului de lucru — va trebui ca programarea să se facă din timp, pe beneficiari și culori. În acest fel se pot realiza însemnate economii de timp care vor duce la creșteri corespunzătoare de producție.

În cadrul aceleiași secții, la sectoarele debavurare, debitare și finisare, circa 50 la sută din timpul de lucru al muncitorului este pierdut cu ocazia întreruperilor și schimbărilor de pînză la fierăstraiele sudate. Mașinile care lucrează aici folosesc aceste pînze care, de multe ori, se rup în regiunea sudată. În urma analizei făcute s-a ajuns la concluzia că dacă aceste pînze ar fi înlocuite cu discuri cu dinți sau abrazive, aceasta ar permite, pe de o parte, înlăturarea pierderilor de timp, și, pe de altă parte, introducerea lucrului pe bandă (un randament deci mult mai ridicat).

Colectivul de analiză a utilizării timpului de lucru a descoperit alături de aceste cauze de natură tehnico-organizatorice și o seamă de cauze legate direct de disci-

GH. GHIDRIGAN

(Continuare în pag. a II-a)

Cartierul nostru să arate cît mai frumos!

2000 de elevi brăileni în fața profesiei

Comitetul orășenesc Brăila al U.T.C., împreună cu secția de învățămînt a Sfatului popular, au organizat de curînd o acțiune interesantă privind orientarea profesională a elevilor din clasele a VIII-a a școlilor generale. Aproape 2 000 de elevi au primit astfel, în două rînduri, în mijlocul lor cadre didactice cu munci de răspundere de la liceele teoretice, liceele de specialitate, școala profesională de pe lîngă Uzinele „Progresul", școala profesională de construcții și altele.

I. B.

CADRAN

Deseori, pentru a scuza erori sau abateri principiale, infracțiunea morală a generat expresii care mai de care mai retractile: „e atît de omenește", sau, „oameni sîntem" etc. E un mod de a eluda responsabilitatea investită. Dar mai este o vorbă, o expresie excelentă care pune lucrurile la punct: „cin-se scuză se acuză". Expresia se ridică la altitudinea principiului responsabilității grave, că ceea ce e mai omenește — chiar decît propriile slăbiciuni — e efortul moral al împlinirii oricărei obligații sociale. Există un sector particular al acesteia care nu iartă, prin implicații, pe nimeni. După cum observăm, în lungul lanț al descifrării viitoarei personalități sînt chemați o seamă de oameni, investiți moral și material — alături de părinți — de către societate. Ceea ce i se cere educatorului e de a ocroti cu grijă părintească și a stimula înfiripirea și dezvoltarea viitoarei personalități. Ce treabă complexă și cît de gravă este ea nu ne putem da seama în mod practic decît în momentul cînd invocăm ori drumul parcurs prin filiera instrucției și educa-

EXIGENȚA PEDAGOGICĂ

V. ARACHELIAN

(Continuare în pag. a V-a)

Rădăcinile unui destin

de Ion Băieșu

Destinul fiecăruia dintre noi are rădăcinile înfipte în pămîntul pe care trăiește. Nu există nici o îndoială că lungimea acestor rădăcini și forța cu care ele s-au răspîndit în solul natal sînt hotărîtoare pentru viitoarele noastre zboruri de înălțime, pentru puterea minții, a visului și a încrederii în viață. Există destine mici, născute cu o fragilitate funciară, gata să le aplece primul viscol, și prima arșiță, lipsite de rezistență la epocă, și destine mari, cu o uriașă capacitate de absorbție a vieții, care acumulează enorm din tot ceea ce li se oferă, în care acumulările au rotunjit armonios o personalitate, aceasta să-și reverse cu o puternică evidență și forță sinteze de idei și fapte de mare ecou.

Socialismul a născut și a avut nevoie din prima sa zi de existență de astfel de mari destine, capabile să intre în viitoarea epocă cu o uriașă poftă de trăire și tradiere. Anii aceia de început (cărora de-abia acum, noi, cei care atunci eram adolescenți, le simțim cu adevărat ecoul marilor lor pulsații) au lansat fără îngetare și în proporții uriașe pe orbitele viitorului astfel de destine neobișnuite, cu mult superioare mediei, acele destine care s-au confundat de la început cu însuși destinul societății noastre, comunicîndu-și rectproc același sens al existenței.

În categoria acestor mari destine ale socialismului, aș îndrăzni să încorporez pe binecunoscutul constructor Bucelea, despre care scriu acum cu aceeași plăcere cu care am scris prima oară, cu zece ani în urmă, cînd ne-am cunoscut printre schelele unuia dintre combinatele fostului Onești, rămînînd de atunci pentru totdeauna prieteni. Bucelea s-a născut, într-adevăr, cu o mare predispoziție pentru viață, pentru activitate. Fa-

(Continuare în pag. a V-a)

Citiți

în pagina a V-a

TOASTURILE ROSTITE DE TOVARĂȘII NICOLAE CEAUȘESCU ȘI TODOR JIVKOV ÎN TIMPUL RECEPȚIEI

ECOURI

EXISTĂ ELEVI-PROBLEMĂ?

NU NUMAI PUNEREA PROBLEMEI, CI ŞI REZOLVAREA EI

Dacă aşa cum se spune în dicționarul limbii române literare contemporane, prin problemă se înțelege „o chestiune teoretică sau practică importantă care cere o rezolvare" (op. cit. pag. 557) alăturarea cuvîntului problemă la cuvîntul elev nu mi se pare cîtuși de puțin nelinișcă. Ba, aș spune chiar că fiecare elev reprezintă pentru educatorii săi nu o singură problemă, ci un complex de probleme „teoretice și practice importante", care, fără îndoială, cer o rezolvare. Realitate vie dinamică, aflată într-un continuu proces de dezvoltare, de autodepășire, găsindu-se în raza de acțiune a unor forțe deosebite ca structură, intensitate și tehnică educativă, confruntat zi de zi cu exigențele unei civilizații, din ce în ce mai complexe, *elevul ca obiect al științei și practicii pedagogice contemporane nu poate fi considerat în afara conceptului de problemă, deoarece știința însăși nu este decît o colecție de probleme care au fost sau care așteaptă să fie rezolvate.*

Ceea ce mi se pare discutabil în exemplele citate de „Scînteia tineretului" nu este constatarea că unii elevi, din fericire puțini la număr, pun probleme școlii respective, ci amputarea noțiunii de componența ei obligatorie: cerința rezolvării. Căci o problemă ce se reduce la punerea ei fără efortul rezolvării este de fapt o jumătate de problemă. Iar încercarea de rezolvare nu apare în exemplificările amintite mai sus.

Marx scria că omenirea nu-și pune decît acele probleme pe care le poate rezolva. Fără îndoială că nici „elevul-problemă" nu rămîne în afara acestei constatări. El trebuie însă „abordat" în același fel în care sînt abordate toate problemele, adică prin sporirea mijloacelor tehnice, în cazul nostru de tehnică pedagogică și a măiestriei profesionale a celor ce le aplică, acestea avînd un puternic aliat în umanismul caracteristic relațiilor din societatea socialistă.

Pe ce căi poate păși un elev în rîndul „problemelor"? Firește, pe mai multe și, în primul rînd, prin schimbarea bruscă și repetată a „altitudinilor" morale la care se formează. Unii dintre acești elevi trăiesc pe plan familiar la un nivel de raporturi sociale mai scăzut decît cel cu care sînt obișnuiți în școală, alții sînt lipsiți de sprijinul efectiv al părinților sau „beneficiază" de rezultatele unor carențe de autoritate atît a părinților cît și a unor educatori lipsiți de experiență. Sînt elevi ce se dezvoltă în afara cadrului firesc al unei familii organizate, alții cu un caracter insuficient format pentru a se putea împotrivi solicitărilor, insuficient legați de colectivul școlar din care fac parte. De ani de zile, în laboratorul de psihologie al spitalului Prof. Gh. Marinescu, discut cu asemenea elevi-problemă care, fără a fi propriu-zis bolnavi, nu-și găsesc locul în cadrul școlii și de cele mai multe ori acești copii nu se pot a fi niște copii și adolescenți obișnuiți, doritori de a ști, afectuoși sau mai exact flămînzi de afecțiune, uneori înspăimîntați de situația în care au ajuns, dar care sînt menținuți artificial într-o situație conflictuală datorită faptului că unii dintre educatorii lor, părinți sau profesori, de cele mai multe ori și unii și alții îi acceptă ca adversari pe același plan cu ei și se poartă ca atare, ba se lasă și învinși. *Un părinte care recurge grăbit la ajutorul instituțiilor legale, un profesor care declară „elevului-problemă" că în clasa respectivă nu e loc pentru el amîndoi destînțează raporturile necesare între cel educat și educator* deoarece se coboară la nivelul elevului jertfindu-și astfel prestigiul, condiție esențială a reușitei procesului educativ. Adeseori, atitudinea „copilului-problemă" reprezintă un protest tacit față de situații pe care nu le poate accepta, care-i rănesc sensibilitatea sau îl pun într-o situație de inferioritate, o reacție la lipsa de încredere a acelor mari, sau chiar un „divorț" afectiv cu adulții în care nu mai are el încredere.

Dar mai sînt și alți elevi a căror „problematizare" decurge dintr-o imagine profund greșită a raportului dintre drepturile și datoriile lor. *Am întîlnit elevi cu serioase tulburări de comportament care-mi declarau senini că socotesc firesc, de la sine înțeles, condițiile bune de viață și pregătire pe care le au, le consideră ca pe un drept al lor și nu li se pare că au datoria de a le răspunde prin respectarea unor îndatoriri corespunzătoare.* De aci, tulburarea întregului sistem de relații cu familia și școala, respingerea celor mai firești exigențe din partea adulților și în cele din urmă conflictul acut cu societatea. Asemenea elevi ar trebui convinși printr-o acțiune comună a școlii și familiei că drepturile de care se bucură nu sînt eterne și nu pot fi desprinse de datorii, lipsindu-i la nevoie de o parte din aceste drepturi.

În sfîrșit, nu pot fi neglijați nici acei copii, deși cei mai puțini la număr între elevii cu probleme, la care comportarea negativă are și o componență patologică uneori sesizabilă numai pentru specialiști. De aceea, medicul școlar n-ar trebui să fie străin de problemele „elevului-problemă", pe care, atunci cînd va găsi necesar, îl va putea îndruma spre cabinetul de neuropsihiatrie infantilă din policlinica rațională unde medicul neuropsihiatru și psihologul clinician își vor putea da avizul competent.

Fără îndoială că școala cu activitatea ei instructiv-educativă complexă, cu sistemul ei de influențe organizat științific, multilaterabitatea preocupărilor și bogăția metodelor reprezintă cel mai potrivit mediu pentru rezolvarea problemelor „elevului-problemă", iar educația în colectiv, prin și pentru colectiv cea mai eficientă metodă pedagogică. Este de asemenea, limpede că profesorul, educatorul din vocație și de profesie, în colaborare cu familia, poate conduce în modul cel mai eficient procesul complex și foarte dificil de recuperare a unor asemenea elevi. Dar pentru că, adeseori, problema prezintă numeroase variabile, trebuind să se acționeze la diferite nivele și pentru că totuși asemenea cazuri limită se întîlnesc încă în școli consider că *se impune ca o necesitate prezența în colecticitățile mari de elevi a psihologului școlar (în prezent puținii psihologi școlari au numai sarcini pe linia orientării profesionale) și a asistenței sociale,* care în colaborare cu colectivul pedagogic al școlii și făcînd parte nemijlocit din rîndurile lui, ar putea aduce o contribuție prețioasă la rezolvarea unor cazuri de insuficientă adaptare la exigențele școlii, acționînd concomitent și asupra familiei, acolo unde este cazul. Rezultatele obținute de psihologi în cadrul consultatelor raionale de neuropsihiatrie, rezultate confirmate prin sporirea de către M.S.P.S. de la an la an a rețelei de psihologi și psihologi principali din policlinici și spitale, îndreptățesc afirmația privind utilitatea acestui specialist și în școală, colaborarea sa cu profesorii, medicii și asistenții sociali va contribui la sporirea mijloacelor pedagogice aflate la îndemîna școlii pentru rezolvarea unor cazuri speciale. Dacă s-ar reconsidera cu grijă utilizarea absolvenților facultăților de pedagogie și psihologie și ai secțiilor de psihologie și pedagogie de la facultățile de filozofie, de-a lungul anilor s-ar găsi fără îndoială cadre valoroase, unele cu o experiență de 17—18 ani în învățămînt, care ar putea răspunde cu eficiență sarcinilor de psiholog școlar.

SEN ALEXANDRU
psiholog principal la spitalul „Prof. dr. Gh. Marinescu"

PERSONALITATEA ELEVULUI — O CREAȚIE A PROFESORULUI

Există elevi problemă?

Atît pregătirea mea teoretică cît și îndelungata practică didactică și pedagogică pe care o am mi arată că — subliniez — înțelesul care se dă uneori acestei noțiuni este neștiințific; nu există copii predestinați, copii „gen vagabond" sau alte genuri. Există copii cu probleme mai multe sau mai puține, mai simple ori mai complexe, în funcție de factorii care le generează, probleme la care noi trebuie să găsim răspunsuri la fel de diferite.

Fiecare copil este o personalitate care se dezvoltă, în care se intersectează complexul de influențe cărora îi este supus: ale familiei, școlii, străzii, prietenilor. Toți acești factori concură la procesul educativ. Și, dacă ar fi să amănunțim, aș putea spune că la noi și ospătarul face — sau ar trebui să facă — educație (ce bine ar fi, de pildă, dacă ospătarii ar refuza să servească băuturi alcoolice tinerilor, cu atît mai mult copiilor) și frizerul și conductorul de tramvai sau de autobuz și casierița de la cinematograf și bibliotecarul etc., etc. În cadrul acestui sistem, rolul determinant îl joacă familia și școala, dar nici restul factorilor nu sînt de ignorat. Așa încît orice analiză serioasă trebuie să aibă în vedere tot acest ansamblu care este ori stimulator ori inhibitor. Școala are datorii de cea mai mare importanță, dar datoriile ei nu scutesc părinții, după cum ceea ce au de făcut aceștia nu poate fi înlocuit de școală. Procesul educativ este un proces unitar; aceasta presupune că fiecare factor cunoscîndu-și propriile obligații și îndeplinindu-le exemplar va cunoaște și pe ale celorlalți, continuîndu-le, completîndu-le. Beneficiarul acestui proces armonios va fi elevul.

Evident că în antrenarea tuturor celor interesați în procesul educativ profesorul are rolul cel mai activ, pentru că el are și pregătirea teoretică necesară. În măsura în care el reușește să-și alăture toți factorii, să-i conteneze, el desfășoară o muncă creatoare. Pentru că, fără falsă modestie, trebuie spus că educatorul este un creator, care n-are dreptul să dea rebuturi și nici nu se poate supăra pe nimeni pentru insuccesele sale. Elevul, desăvîrșirea personalității lui — este cea dintîi creație a dascălului.

Am face însă o gravă greșeală dacă din sistemul de răspunderi stabilit l-am exclude pe elev, un membru activ al societății, deci direct răspunzător pentru faptele sale. El trebuie ajutat să înțeleagă că exigențele formulate de școală față de el izvorăsc din dragoste, din grija acesteia de a-l forma ca om adevărat, util societății. Răspunderea crește odată cu vîrsta, chiar dacă cerințele școlii pot apărea aceleași pentru toți elevii: respect față de sine și față de alții, atitudine justă față de muncă, în cazul nostru față de învățătură, păstrarea avutului obștesc, păstrarea ordinei etc. *Pornind de la aceste răspunderi aparent mici se formează răspunderea civică a maturului de mîine.* Orice abateri de la cerințele școlii formulate și oficial în Regulamentul școlar se cer sancționate și elevul trebuie să vadă în aceste constrîngeri grija pentru dezvoltarea sa.

Un mare rol în dezvoltarea capacității de autoapreciere din punct de vedere moral îl are opinia școlărească. Aici trebuie să intervină activ organizațiile de pionieri și U.T.C., să contribuie la formarea răspunderii personale, identității dintre vorbă și faptă.

Prof. PANAIT IVANCIU

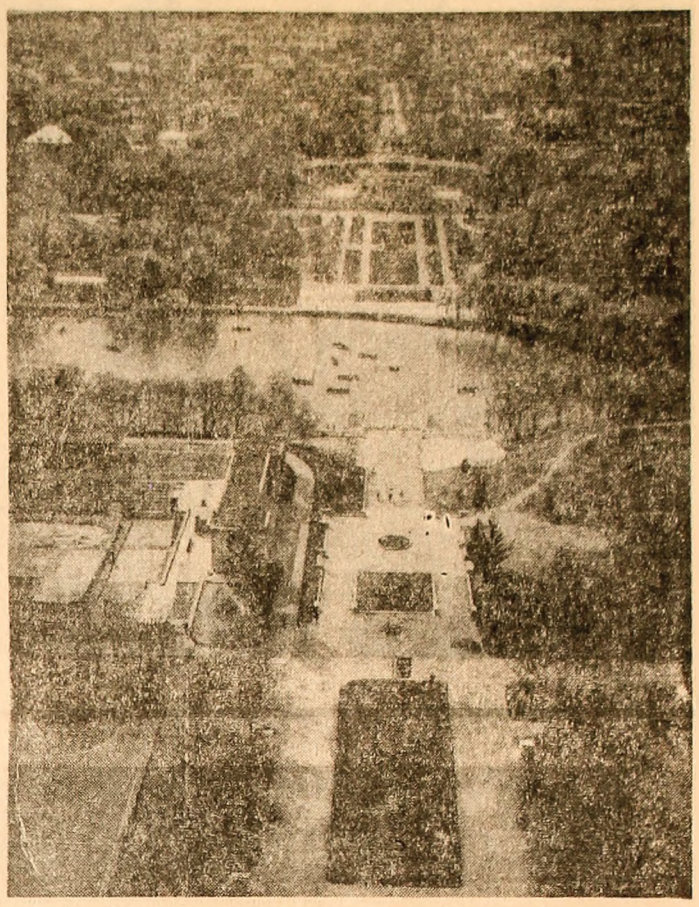

Panorama lacului 23 august și Teatrul de vară din incinta parcului

Foto: AGERPRES

CRONICA Plastică

O PERSONALITATE A PICTURII SOVIETICE: K. S. PETROV-VOTKIN

Muzeul de artă al Republicii Socialiste România, prezintă publicului nostru, și faptul marchează un important eveniment artistic, retrospectiva pictorului Kuzma Sergheevici Petrov-Votkin (1878—1939), a cărui creație e elocventă pentru valorile atinse de arta modernă sovietică. Pictura sa dominată, într-o viziune rapsodică, plină de măreție, de om și universul său, relevă nu fără semnificații infinitele capacități de cuprindere ale artei realiste.

Primul contact cu arta l-a marcat întîlnirea sa într-o fragedă copilărie cu meșteri iconari, a căror lecție de desen și culoare (un decoratism purificat și simbolic, un vag statism al figurii umane ca și tonurile pure, intense, îndeosebi roșurile), își va face simțită prezența într-un fel sau altul de-a lungul întregii sale creații. La originala sinteza care-i caracterizează arta a contribuit evoluția, în timp influența lui A. A. Serov, care i-a fost profesor la Școala de pictură, sculptură și arhitectură din Moscova (de la care a îmbrățișat respectul pentru detaliul realist, necesitatea organică de rigoare a compoziției ș.a.), a maeștrilor Renașterii (pictorul a călătorit începînd din 1905 în Italia, Franța, Africa și din nou Franța), ca și a experiențelor mai noi în acea perioadă ca a simbolismului german, de pildă, (e vădită la artist înclinația către o dramaturgie simbolică a culorii, care corespunde viziunii sale alegorice, generoasă în sensuri, în generalizări). Este evident că nu aceste acumulări definesc personalitatea sa, ci explică numai anumite tendințe, elementele care au contribuit întîi la constituirea unui univers propriu, pregnant, profund original. Legat prin mii de fire de pămîntul pe care s-a născut și a copilărit, va face din creația sa o impresionantă panoramă a vieții ruse și sovietice, o evocare, care, așa cum remarcasem mai înainte, e copleșitoare prin suflul ei reciproc. „Mama" (1913), un subiect la care va mai reveni adesea, degajă o stabilitate și liniște plenară, o gravă noblețe a unei femei simple, creatoare de viață, a omului în genere. „Fete la Volga" (1915), „În jurul samovarului" (1926), „Fată cu sarafan" (1928), „Copil dormind" (1924) ș.a. sînt definitorii într-un anume sens pentru poezia simplă, cotidiană, a vieții, pe care pictorul a cultivat-o pînă la generalizare.

Tensiunea emoționantă a anilor revoluției e evocată în pînze devenite antologice ca „Moartea comisarului", în care ideea sacrificiului e înnobilată de înălțimile idealurilor comune, „După luptă", sau „Anul 1918 la Petrograd", pînză străbătută de fiorul marilor prefaceri sociale, a permutațiilor sociale radicale și inversibile. Aceeași tensiune, de data aceasta, consacrată efortului creator, constructiv, o degajă și pînza „Muncitori", a căror frămîntate chipuri anonime, iradiază importanța hotărîrilor capitale.

K. S. Petrov-Votkin, a abordat o gamă variată de expresii plastice, apelînd adeseori, în tendința sa de relevare a unei esențe filozofice, la alegorie și simbol. „Vis", e controversă etică, poate estetică (personajul culcat reprezentînd artistul, geniul) dintre principiul binelui și răului, a purității spirituale și meschinului terestru, „Cal roșu la scăldat" (calul roșu apare ca o reprezentare de rezonanțe folclorice, al pasiunii năvalnice, cu care omul se luptă și o struneşte), ca și „Fantezie" în care apare motivul comun al calului, e o încercare de a materializa desprinderea omului, năzuința lui permanentă de înălțare și zborul, în timp ce „Dimineață", e o trezire simbolică a dinamismului uman din inerție.

Desigur că e dificil și aproape imposibil de epuizat sensurile conținute ale operei pictorului, mult prea variată și bogată (n-am mai enumerat seria remarcabilelor portrete ca: „Portretul Ahmatovei" sau „Autoportret" și a naturilor moarte: „Vioară", „Scrumbie", „Natură moartă în zori" ș.a.) în cîteva rînduri.

Pentru pictorul K. S. Petrov-Votkin, elementele formei (monumentalul remarcabil care îi este organic structurat, simbolica culorii ca și perspectiva „sferică", sau pluriperspectivele pe care le abordează) sînt subordonate intim ideii, nevoii sale de cuprindere vastă a lumii, necesității sale de a realiza viziunea detașată și „cosmică" asupra vieții.

CORNEL RADU CONSTANTINESCU

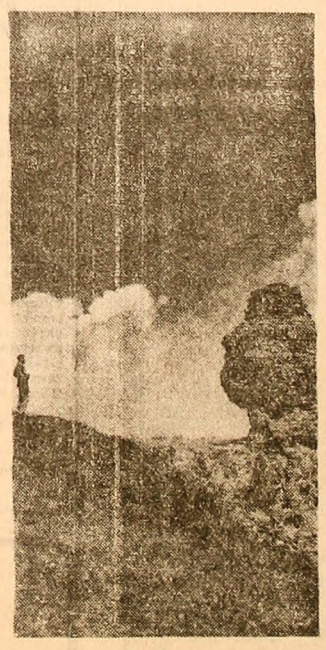

Peisaj montan

SĂ RECAPITULĂM...

Au trecut mai mult de trei săptămîni de cînd ziarul nostru a publicat articolul intitulat „Există elevi problemă"? El a trezit ecou și la redacție am primit numeroase scrisori în care părinți, cadre didactice, specialiști răspund la întrebarea propriu-zisă, își spun părerea despre problemele semnalate în articol, aduc argumente din propria lor experiență de viață ori didactică.

Am fi dorit să adăugăm acestora răspunsul Școlii generale nr. 166, eventual al secției de învățămînt a Sfatului popular al raionului 16 Februarie, al comitetului raional U.T.C. Din păcate, n-o putem face; pur și simplu cei direct vizați și interesați nu ne-au răspuns.

Ne luăm îngăduința să reținem din nou atenția cititorilor asupra cîtorva laturi ale relației — elev, școală, familie — așa cum au reieșit atît din cazul pus în discuție cît și din punctele de vedere exprimate.

Elevii criticați în articolul amintit (poate nu îndeajuns față de vinovăția lor), sînt direct răspunzători de faptele comise. Aceasta este părerea tuturor celor care ne-au scris. Ce li s-a cerut? Să-și respecte obligațiile școlare, să aibă o comportare civilizată. Cerințe formulate la puterea de înțelegere și la capacitatea de realizare ale fiecărui școlar și cu atît mai îndreptățite în cazul lor cu cît — datorită repetenției — ei isi depășesc cu doi-trei ani colegii de clasă. Departe de a fi comis acte care pot fi puse pe seama nevinovăției copilăriei, ei s-au complăcut în atitudini și comportări ieșite din comun, unele de-a dreptul huliganice.

Deși aparțin încă școlii generale, la vîrsta pe care o au (14 — 15 — 16 și chiar 18 ani) îți puteau pune de acum probleme serioase privind existența și viitorul lor, așa cum o fac colegii de generație pe care îi întîlnim în școli, însușindu-și o profesiune, urcînd treaptă cu treaptă pe calea desăvîrșirii lor ca oameni. Sînt însă departe de acești colegi; nu-i preocupă încă propriul lor viitor, n-au curajul să-și judece sever și lucid propriile fapte, le lipsește voința de a renunța la „tentațiile" străzii, de a se despărți de așa-zișii lor prieteni, de a se apuca serios de învățătură. Desigur, nici acum nu este prea tîrziu să o facă; le place să pozeze în oameni curajoși? — să-și revizuiască atunci cu curaj atitudinile, să renunțe la tot ce i-a izolat de colectivul școlăresc. Va fi în primul rînd în folosul lor.

Părinții despre care s-a vorbit în articolul „Există elevi problemă"? n-au cultivat copiilor responsabilitatea față de propriile lor fapte. Unii n-au știut cum s-o facă, alții s-au dovedit dezinteresați ori le-au acoperit cu bună știință toate abaterile de la conduita normală.

Răspunderea pentru actele tale ține de zestrea celor „7 ani de-acasă", deci este una din acele calități omenești transmise de părinți din anii primei copilării. Evident, mai tîrziu, cu concursul școlii, această trăsătură se dezvoltă, cîștigă în adîncime, dar tot părinții sînt aceia care, supraveghindu-și copiii, manifestîndu-și exigența față de comportarea lor, trebuie nu numai să sancționeze abaterile, ci să-i ajute să înțeleagă de ce li se interzice o atitudine ori alta. Putem fi învinuiți că repetăm lucruri elementare, dar se pare că e nevoie de această repetare din moment ce există părinți care, din ignoranță ori rea credință, se consideră absoluți de obligația de a veghea la evoluția propriilor copii odată cu încredințarea lor școlii. În loc să-și alăture acesteia puterile pentru a asigura climatul cel mai propice dezvoltării armonioase a copiilor, se mulțumesc cu rolul de spectator, oferind un rău exemplu propriilor lor copii.

Școala nu și-a făcut la rîndul ei aliați din părinți în procesul educativ. După cum n-a folosit cu destulă judicioziitate în acest proces educativ întreaga gamă de evidențieri și sancțiuni în funcție de gravitatea abaterilor, n-a format și n-a folosit îndeajuns opinia școlărească.

Barierele artificiale create pe traseul școală — familie se oglindesc în comportarea elevilor refractari disciplinei; este misiunea școlii să le înlăture, fără resentimente, cu tact și înțelegere, în folosul viitorilor ei absolvenți.

MARIETA VIDRAȘCU

CATALIZATORUL UNEI REACȚII IN LANȚ...

(Urmare din pag. I)

plina muncii. Maiștrii din secțiile expandare, debavurare, debitare admit, și uneori dau dispoziții în această direcție, ca muncitorii să întrerupă programul cu 1—2 ore mai devreme sub motivul că „am produs cantități suficiente pentru a putea fi prelucrate de celelalte secții în opt ore".

Observațiile făcute „pe viu" asupra utilizării timpului de lucru au depistat și alți factori care „consumă" neraional fondul de timp. Care sînt acestia?

1. **Întîrzierile de la program.** Secția are un efectiv de 224 salariați. Numărul întîrzierilor înregistrate în primul trimestru se ridică la 540 om/zile, ceea ce înseamnă că fiecare a „consumat" cu întîrzierile două zile din timpul de lucru al secției.

2. **Nepredarea schimbului conform instrucțiunilor tehnologice.** Operatorii, la primirea și predarea instalațiilor, trebuie să-și furnizeze reciproc date legate de starea utilajelor, de capacitatea de încărcare etc. Colectivul care a analizat această problemă a ajuns la concluzia că se irosesc din această cauză zilnic 15 minute pe instalație.

3. **Absențele motivate și nemotivate.** Acestea însumează în primul trimestru 627 om/zile dintre care 70 la sută sînt absențe motivate și învoiri (!?). Procentul absențelor motivate (deci aprobate de conducerea combinatului) este aproape dublu față de cel al absențelor nemotivate. Ce părere aveți tovarăși maiștri și șefi de secție, nu sînteți prea „generoși" cu timpul de lucru al combinatului?

Altele sînt cauzele ce acționează la secția mecanică. Deși colectivul acestei secții a înregistrat atît în anul 1966, cît și în primul trimestru al anului în curs succese importante atît în creșterea productivității lunare pe cap de muncitor (de la 4 850 lei productivitate lunară în 1965 s-a ajuns la 6 236 lei în 1966 și la 6 513 lei în primul trimestru al anului 1967) rezervele existente în acest domeniu nu au fost nici pe departe epuizate.

Colectivul care a analizat utilizarea timpului de lucru a oferit conducerii secției argumente concrete. Intrarea în combinat se face de către majoritatea muncitorilor cu 10—15 minute înainte de începerea programului. Dar, cu toate acestea, lucrul efectiv începe cu 10—15 minute după ora de începere a programului. De ce? Nu există o preocupare constantă pentru pregătirea locului de muncă din ziua anterioară. Calculul arată că numai la începerea lucrului se pierd astfel zilnic 118 ore. O altă cauză care face ca pierderile de timp să-și mărească volumul este dată de faptul că la locurile de reparații, orele sînt stabilite prin apreciere, fără a avea la bază o normare științifică a muncii. De pildă, la reparația schimbătorului de căldură, în cazul lucrului în acord, normele prevăd în medie 1,3 ore, pentru fiecare țeava. Pentru unele echipe de reparații (deși s-a dovedit practic utilitatea normării) se menține încă sistemul de lucru în regie, care acordă pentru aceeași reparație 0,2 ore în plus. Corespondentul acestei depășiri la condensatoarele instalației D 8 reparate în cursul anului trecut este de peste 7 000 ore om.

O analiză care demonstrează chimiștilor de aici, ca să ne exprimăm în limbaj de specialitate, că utilizarea reațională a timpului de lucru este catalizatorul unei reacții în lanț. Folosirea lui completă constituie o pîrghie importantă de creștere a productivității muncii care se va materializa, prin măsurile concrete stabilite de colectivul de specialiști, în sporuri însemnate de producție în trimestrele următoare ale anului, în creșterea volumului de economii și beneficii al combinatului. Chimiștii cunosc acum bine formula reacției în lanț a utilizării timpului de lucru și trebuie doar să vegheze asupra respectării ei.

DIN MULȚIMEA TINERILOR ȚĂRANI COOPERATORI

CARE ÎN CEI 5 ANI SCURȘI DE LA ÎNCHEIEREA COOPERATIVIZĂRII AU CONTRIBUIT LA ÎNFLORIREA SATELOR LOR, A UNITĂȚILOR COOPERATISTE

REPORTERII AU ALES CÎTEVA NUME, PREZENTÎNDU-NI-LE, CUM ESTE ȘI FIRESC, SUB UN TITLU CE SEMNIFICĂ DOAR UN MOMENT AL DESĂVÎRȘIRILOR SPIRITUALE ȘI UMANE CE VOR URMA:

BIOGRAFII ÎN MERS

„În Republica Socialistă România, socialismul a învins definitiv la orașe și sate" — s-a afirmat acum cinci ani — pentru prima dată în istoria țării — de la tribuna Sesiunii Extraordinare a Marii Adunări Naționale consacrată unui important eveniment din viața poporului nostru: încheierea cooperativizării agriculturii. Se confirma astfel, printr-o deplină verificare în practică, justețea și înțelepciunea politicii Partidului Comunist Român, desfășurată pentru dezvoltarea întregii economii naționale; consecvența și principialitatea cu care a condus și a acționat partidul pentru lichidarea contradicțiilor de orice natură generate de existența micii gospodării țărănești, pentru instaurarea relațiilor economice și sociale de tip nou în agricultura țării.

Victoria deplină a socialismului în țara noastră a ridicat pe o treaptă mai înaltă alianța muncitorească — țărănească deschizînd noi și mărețe perspective în dezvoltarea economiei naționale, în modernizarea și intensificarea producției agricole. Mecanizarea, chimizarea, irigațiile, atribute ale agriculturii avansate — au căpătat o perspectivă nouă, precisă, în complexul de măsuri întreprins pentru folosirea rațională a bazei tehnico-materiale, a pămîntului, pentru înflorirea multilaterală a satului românesc. Măsurile organizatorice inițiate în ultimii ani de partidul și statul nostru — crearea consiliilor agricole și a uniunilor cooperatiste — sumele mari bănești investite în sectoarele direct productive, extinderea mecanizării prin dotarea agriculturii cu aproape 90 000 tractoare fizice, cu peste 70 000 semănători, circa 50 000 combine etc., creșterea gradului de pregătire profesională a țărănimii ca urmare a frecventării învățămîntului agrozootehnic de masă și a altor forme de școlarizare au determinat creșterea continuă a producției agricole. Anul trecut, de pildă, cînd s-a înregistrat cel mai înalt ritm întîlnit în agricultura națională, valoarea producției agricole a fost cu 11,2 la sută mai mare decît în 1965 și cu 7,2 la sută mai mare decît prevederile planului.

Numai producția de cereale — baza dezvoltării întregii noastre agriculturi — a depășit în această perioadă cu peste trei milioane de tone producția medie anuală din cincinal, agricultura aducîndu-și astfel o contribuție importantă la asigurarea mai bună a populației cu produse agroalimentare, a industriei cu materii prime și la crearea disponibilului pentru export.

Procesul de transformare socialistă a agriculturii are, alături de consecințele sale economice și altele — cel puțin tot atît de valoroase — care țin de modificarea felului de a gîndi al oamenilor. Pentru că proprietatea obștească asupra mijloacelor de producție, întreaga muncă politică și educativă desfășurată de organele și organizațiile de partid și U.T.C. au contribuit și la statornicirea unui nou criteriu de apreciere a valorilor umane — munca, spiritul de colectivitate, hărnicia devenind cu adevărat semne de prețuire și respect. Noua generație a satelor și-a făcut educația morală și cetățenească sub semnul acestor principii. Generației celor ce aveau atunci 18—25 de ani, crearea cooperativelor agricole le deschidea în față drumuri noi pe linia înfăptuirii unor planuri personale de viață, de realizare și afirmare a personalității. Toate, firesc, aveau acum un punct comun de interferență: cooperativa agricolă de producție. Mulți dintre ei au fost în iunile acelea eroii reportajelor noastre. Prin intermediul ziarului ei și-au împărtășit visele cu care porneau în noua etapă a vieții lor și a vieții satului.

Ancheta de față ne prilejuiește cîteva secvențe definitorii în destinul acestei generații, la cinci ani de la încheierea cooperativizării agriculturii, a acestei generații care alături de întreaga țărănime își pune semnătura în marea carte a satului socialist prin succesele obținute în îndeplinirea sarcinilor de maximă importanță economică, socială și politică stabilite de cel de al IX-lea Congres al Partidului Comunist Român.

Amprenta muncii descătușate

„Cooperativizarea ne-a dat putere. Înfăptuind-o, spunea Nicolae Munteanu, președintele cooperativei agricole din Tanacu, regiunea Iași — ne-am unit forța de muncă și pămîntul. Am devenit astfel mai puternici, în stare să realizăm ceea ce pentru bătrînii noștri nici măcar ca vise nu se conturase. Îmi amintesc că, în '62, la cooperativizare, trei zile numai de ce va fi s-a discutat. Și nu de către doi sau trei oameni — tot satul Tanacu analiza perspectiva. Gîndul nostru era îndreptat către pămînt, către dealurile ce ne înconjoară — o mie și ceva de hectare care nu produceau mare lucru și în fața cărora, dintotdeauna, ne dovedisem neputincioși. Acum eram 1 500 brațe de muncă; cu noi era un inginer agronom, cîțiva tehnicieni, foarte multe mașini. Și am pornit treaba. Cu judecată, după ce la laboratorul din Iași am făcut analiza chimică a solului, iar cei de la D.R.I.F.O.T. ne-au ajutat în organizarea teritoriului. Poftiți acum în ograda noastră. Șase sute de hectare, dintre cele situate în pantă, sînt superior folosite prin plantarea lor cu viță de vie și pomi fructiferi. În cei cinci ani producțiile și veniturile s-au dublat aproape. Lucrăm cu tractoarele și mașinile agricole, folosim îngrășămintele industriale. Amprenta muncii colective este puternică: 6 500 000 lei venituri obținute într-un singur an. Virgil Mîncu, Maria Dărescu, Tinca Mardare, Ruxandra Mustenț, Gheorghe Murdubaie, Elena Mihoci, Petrache Cucu, tineri a căror vîrstă la constituirea cooperativelor agricole, abia le permitea așternerea semnăturii pe cererea de înscriere, azi se numără printre înfăptuitorii de frunte ai prevederilor planului de producție. Sînt nume trecute cu majuscule în rîndul fruntașilor. Ei, ca și alții, consideră participarea la muncă, evidențierea pentru calitatea lucrului efectuat ca o problemă de înaltă conștiință, ca pe cea mai de seamă cerință pe care viața le-o cere".

Suprema convingere și a țăranilor din Săveni, din Cîmpia Bărăganului, ca și din cea a Sînnicolaului Mare, din Băileștii Olteniei, ca și din Făureii Galațiului, de peste tot, atunci cînd au hotărît constituirea cooperativelor agricole a fost creșterea rodniciei muncii lor. Căile? Mecanizarea, extinderea folosirii substanțelor chimice, înfăptuirea unor vaste planuri de lucrări hidroameliorative, dezvoltarea sectoarelor zootehnice, legumicole pomi-viticole. La Izbiceni, în regiunea Oltenia, uteciștii au efectuat lucrări de amenajări pentru irigații pe trei sute și ceva de hectare, contribuind astfel la realizarea celui mai mare sistem de irigații cu posibilități locale din țară: în raionul Deta, aproape zece mii de tineri au lucrat anul trecut pe șantierele de desecări, eliminînd excesul de apă de pe mai bine de 3 000 hectare: în lunca Dunării, la Ciocănești, Călărași, Mînăstirea, Negoiu, Rastu cîteva mii de hectare au fost cîștigate pentru producția agricolă prin desecarea unor lacuri, bălți și iazuri, iar în regiunea Argeș aproape o sută de mii de hectare terenuri în pantă au fost transformate în grădini roditoare prin plantarea lor cu viță de vie și pomi fructiferi în terase.

Tinerii despre care în primăvara lui 1962, sau mai înainte, spuneam că odată cu depunerea cererii de a fi primiți în cooperativa agricolă au semnat pentru viitorul lor fericit, pentru bunăstarea întregii comune sînt astăzi adevărații făuritori ai recoltelor record, se află printre cei ce, în parte sau definitiv, și-au văzut visul împlinit. Vasile Hașoși, Victoria Tasnode și Ana Rus din Mădăras — Crișana, sînt acum șefi de echipe, brigadieri, evidențiați, Marin Radu din Cărpiniș regiunea Banat, a ajuns tehnician veterinar — începuse noua viață ca purtător de atelaj în cadrul cooperativei. Ion Olteanu din Dor Mărunt, la cei 30 de ani ai săi, e cel mai destoinic șef de echipă, hărnicia și priceperea măsurîndu-se cu cele 3 000 kilograme grîu, 4 500 kg porumb și 2 400 kilograme floarea soarelui obținute în medie.

...Cooperativizarea a dat nu numai puteri noi și uriașe oamenilor din satele țării în marea bătălie ce s-a dus de secole cu natura, dar a generat profunde și multilaterale studii desfășurate, sub îndrumarea specialiștilor prezenți în fiecare unitate, îndreptate spre punerea în valoare cu eficiență sporită a condițiilor economico-naturale existente. Peste 150 000 hectare au asigurat în această perioadă producții de două și de trei ori mai mari ca urmare a faptului că au fost irigate: în zootehnie s-au realizat succese incontestabile, veniturile aduse de acest important sector de producție al agriculturii sporind de cîteva ori în perioada de după cooperativizarea completă a agriculturii; volumul lucrărilor executate mecanizat a crescut considerabil, lucru dovedit în producțiile medii de peste 1 500 kilograme grîu și 2 500 kilograme porumb boabe realizate ca medii în ultimii ani în sectorul cooperatist. La obținerea acestor succese, tineretul este coautor, elanul, puterea sa de muncă, receptivitatea, dorința de afirmare fiind atributele întregii lor activități desfășurate în sectoarele unde au fost permanentizați.

Istoria formării unor oameni

Omul din fața mea are obrazul rotund, pălit de vînt. E trecut de 35 de ani, iar întîmplările evocate îl plimbă cu un deceniu și jumătate în urmă. Ceea ce își amintește îl emoționează numai pe jumătate, fiindcă pe jumătate îl amuză. Constantin Ghiurcu a fost secretarul organizației U.T.C. din comuna Dor Mărunt, mulți ani din 1951 încoace. La Dor Mărunt, cooperativa agricolă există de la 30 iulie 1950, și primul ei bilanț, acum, nu mai pare de loc semnificativ: 1 000 de kilograme la grîu, 600 la porumb, 150 la fasole, 17 000 la sfecla de zahăr. Și, iată, azi, producții care trec de 3 000 kilograme la grîu, 5 000 la porumb, 40 000 la sfecla de zahăr: cu venituri bănești de peste 17 000 000 lei, din care mai bine de un milion lei au fost repartizați numai ca retribuție suplimentară.

Între aceste două cote, urmînd ritmul de creștere al progresiilor geometrice, se înalță profilul formării și evoluției unor oameni. Saltul lor în timpul și în spațiul social, odată cu saltul unității în care au muncit și muncesc, reprezintă adevărate bătălii date mai ales cu ei pentru autodepășirea profesională și spirituală. În același timp, ne arată forța cooperativei agricole în modelarea caracterelor unor oameni, temperamentală și de concepție.

Pentru Ion D. Stamate, azi îngrijitor, cu rezultate dintre cele mai bune în muncă, noțiunea de „drum în viață" a avut, încă de acum 15 sau 16 ani, un caracter mult mai concret. De fapt, în cazul lui se poate vorbi de două drumuri: al său și al fratelui său, Tudor. În 1950 cînd a intrat în cooperativa agricolă, Ion avea 18 ani neîmpliniți.

— Eu, zice Ion D. Stamate socoteam atunci că numai așa mă pot face om. De la început mi-am dat seama că omul trebuie judecat după iscusință, după hărnicia și concepțiile lui și nu după altceva. Nu m-am înșelat.

Aproape un deceniu, Tudor, fratele mai mare, a rămas în afara familiei. El a intrat în cooperativa agricolă tîrziu. A luat pămînt și l-a muncit în parte. Avea și zestrea nevestei, 2 pogoane. (Nicolae Cerbu, socru-său, avusese 3 copii și își împărțise averea în părți egale, cîte 2 pogoane pentru fiecare). În zece ani, Tudor n-a agonisit mai nimic. În zece ani, Ion s-a afirmat prin hărnicia sa, a cîștigat bine, era respectat. A reconstruit casa părintească, a mobilat-o. Dar ceea ce, practic, trebuia să se întîmple de la început, s-a petrecut puțin mai tîrziu: frații s-au reîntîlnit în cooperativa agricolă. Astăzi lucrează amîndoi în sectorul zootehnic.

Iată și un nucleu de dramă cu rezolvare pașnică și absolut normală în condițiile în care oamenii trăiesc sub semnul unor legi sociale ca ale noastre.

Elena Avram, una din cele mai pricepute și conștiincioase componente din echipa sa (face parte dintr-o brigadă de cîmp a cooperativei agricole din Dor Mărunt) s-a căsătorit prin 1954 sau 1955 (avea 18 sau 19 ani atunci) cu Constantin Petrescu. Fata făcea parte dintr-o familie numeroasă, cu cinci copii, toți mai mici decît ea. N-aveau tată și n-avuseseră pămînt. Acum era membră a cooperativei agricole. Pentru toate astea, părinții băiatului s-au împotrivit căsătoriei. „După ce că a fost atît de săracă, s-a mai înscris și în cooperativa agricolă" — spuneau ei atunci. A învins însă dragostea, a biruit simțămîntul cel mai curat și cel mai ales dintre toate și cei doi tineri au trecut peste prejudecățile și concepțiile învechite care însoțeau nu oameni ci lăzi de zestre și pămînt. Restul povestirii adevărate nu e greu de imaginat. Cei doi au muncit în cooperativa agricolă și rostul vieții lor a fost și este plin de lumină.

Poate s-ar putea deduce că prin aceste exemple îngustăm relația cooperativă agricolă — individ la realizarea personalităților umane pe un plan prea îngust. Totuși, ni se pare greu, dacă nu cu neputință, să despărțim aceste planuri foarte personale de cel general, al colectivității.

— În 1951, își amintește Constantin Ghiurcu, eram 17 tineri în organizație. Peste un an eram 26. Forța organizației noastre n-a stat însă numai în număr ci în unitatea de concepție, în faptul că fiecare din noi era convins pînă în adîncul sufletului că de continua dezvoltare a cooperativei se leagă propria noastră împlinire ca oameni. Mergeam noaptea pe lună la strînsul snopilor ca să nu se scuture spicele și să pierdem grîu din recolta pentru care trudisem, am ridicat construcții, am lucrat la amenajarea eleșteului. N-a fost acțiune la care organizația noastră să nu pună umărul. Munca ne-a format așa cum sîntem astăzi. Eu, spre exemplu, am fost și casier, și socotitor, am lucrat și la cîmp și unde a mai fost nevoie. Astăzi sînt brigadier. În anii din urmă am reînceput să învăț, vreau să-mi isprăvesc liceul. Și, pe urmă, cine știe, omul nu e niciodată prea bătrîn să învețe.

Dacă se va vedea bine, toate acestea sînt și ele, în parte, realizări ale unor ființe individuale. Individuale, da, izolate, nu. Cîștigul cel mai mare al anilor din urmă, de muncă în cadrul cooperativei agricole, l-a constituit tocmai călirea generației tinere, transformarea „ălor mici" de atunci în oameni maturi de astăzi, capabili, cu experiență gospodărească — oameni în care se poate avea încredere, care pot sprijini dezvoltarea continuă a unităților din care fac parte și cărora le sînt limpezi perspectivele viitoare.

De la al meu la al nostru

...Trecuse o săptămînă, o lună — ba chiar mai multe luni de la înscrierea în cooperativa agricolă și femeia, bărbatul sau copilul, întorcîndu-se de la cîmp, înainte de a merge acasă, dădeau pe la grajdul cooperativei să-și mîngîie căluțul sau văcuța cu care „intraseră" să-i mai pună în față o mînă de fîn și, nu de puține ori, să-l suduie amarnic pe omul de aici că: „nu ai grijă de caii mei", că „nu hrănești cum trebuie vaca mea". Uneori, poate pe bună dreptate: omul de la grajd, avea acum o sarcină pentru care era retribuit, caii și vacile „nu mai erau ale lui". Nu se mai scula în miezul nopții să vadă dacă totul e în ordine, dacă n-ar mai trebui pusă o furcă de paie în iesle.

Dacă tipul acesta de om lucra la cîmp și dacă brigadierul nu era pe aproape, să-l vadă, el îngropa buruiana, tăia planta, să facă norme mai multe pentru că „nu-i treaba mea să-mi bat capul cu producțiile cooperativei".

...În iarnă, la Licuriciu, sat din raionul Alexandria, în adunarea generală, un cooperator cerea să se exprime mulțumiri unui tînăr care demascase cîțiva consăteni care plecaseră din cîmp, spre casele lor cu căruțele pline de porumb. Un amănunt esențial — făptașii îi erau rude.

...Un viscol, de o forță cum numai în Bărăgan se poate ivi a blocat într-o iarnă grajdurile cu animale ale cooperatorilor din Dor Mărunt. Se părea că pericolul era inevitabil. Uteciștii Ghica Ciocan și Marcel Răduță și-au croit totuși drum prin viscol. Au rămas la grajduri o săptămînă, fără întrerupere. Se încălzeau la un foc de ogrinji. Ce-au mîncat? Nici ei nu știu să spună. A fost greu? — întrebăm. „Cineva trebuia s-o facă, erau în primejdie animalele noastre".

...Tanacu, sat în raionul Vaslui. Tinerii, îi prezintă într-o zi președintelui o idee. „Am putea să creăm surse de apă pentru irigat". Și o dovedesc. Captează într-un bazin păriiașul Țapu. Pe Valea Monta amenajează un stăvilar, în spatele căruia rețin apele zăpezilor și ploilor. Din aceste surse, anul trecut, s-au irigat 20 de hectare de grădină și 15 hectare cu lucernă. Numai de la grădină au realizat un venit de 469 000 lei. Acum lucrează la amenajarea unui iaz care se prevede să aibă 25 hectare luciu de apă.

Reportajele vremii au relatat multe asemenea întîmplări. De bună voie, conștient de marile avantaje ale agriculturii cooperatiste, omul semnase o cerere, consimțise să participe cu pămîntul, cu vitele și atelajele, cu brațele și mintea la efortul comun de creare a unei vieți noi. „Al meu" a continuat să fie însă o prezență în conștiința multora dintre ei, faptele lor purtînd adesea amprenta acestei concepții. Revoluția socialistă a satului, prin actul său definitoriu — cooperativizarea — îi smulgea pe oameni dintr-o lume în care guvernase calculul interesului personal. Pînă atunci, fericirea părea să depindă de cît reușea fiecare să smulgă de la ceilalți. Destinul comun, exprimat sintetic — fericirea noastră de la prosperitatea cooperativei vine — a determinat grijă, răspundere pentru toate și pentru fiecare bun al cooperativei, ascuțirea minții a germinat într-o muncă calitativ superioară în stare să descopere și să inoveze căi de creștere a producției agricole. Înalta școală a muncii în comun își spune cuvîntul.

Adunările generale ale organizațiilor U.T.C., cu ordine de zi mai puțin savant alcătuite, pe care uneori le-a criticat reporterul, dar care au discutat, au sancționat munca superficială a unor tineri, lipsa de grijă pentru avutul obștesc, sînt tot atîtea școli la care s-a format concepția nouă, socialistă. Și nu există organizație U.T.C. din cooperativele agricole care să nu păstreze în „arhiva" sa zeci de procese verbale ale unor asemenea ședințe. Poate acolo, la Gîrliciu și Dăieni, în Dobrogea, sau poate în cîmpia de la Gura Ialomiței, în vara aceea fierbinte cînd tineri și bătrîni, țărani cooperatori din toate satele din jur, au lucrat săptămîni de-a rîndul fără nici o plată, pentru a salva de furia apelor, și de secetă, pămînturile vecinilor, au fost cele dintîi și cele mai strălucite exemple ale luptei pentru întronarea interesului general deasupra celui personal. Este neîndoielnic că de la asemenea fapte trebuie să fi pornit acțiunea largă din ultima vreme și de mare ecou, consfințită în statut, a într-ajutorării cooperatiste; și nu putem încheia fără să remarcăm gradul înalt de înțelegere a acestui principiu, materializat în crearea Casei centrale de pensii.

Pagină realizată de GHEORGHE FECIORU, ION ȘERBU și MIRCEA TACCIU

LA TEMELIA SATULUI NOU

HĂRNICIA

Șerbănești, regiunea Galați. Curierul trimis de președinte după comunistul Cristea Lupoaie, îngrijitor fruntaș de taurine, ne-a înștiințat că omul va mai întîrzia. „Trebuie să se spele și să se schimbe, lucra tocmai la casa cea nouă". Nu l-am mai așteptat și-am plecat spre el. Pe drum ni s-a relatat că Lupoaie Cristea, s-a „rupt greu" cînd a fost să se înscrie în cooperativa agricolă. „Sînt din toată inima alături de voi dar nu pot" — spunea el celor care, în 1960, veneau să-l convingă să se înscrie în cooperativa agricolă. „Am nouă copii. Să-i rostuiesc întîi și apoi, scăpat de griji, intru". Nu era un îndărătnic, Cristea Lupoaie simțise din plin greutățile. Cu 2 hectare să îți o casă cu nouă copii nu era deloc ușor. Trecut de cumpăna vieții, omul reușise doar să-și ridice două odăi. A intrat totuși în cooperativa agricolă. A muncit bine, cu tragere de inimă. Efortul lui s-a integrat în efortul colectivității. Pămîntului i s-au smuls recolte mai mari prin irigații, prin folosirea solurilor de mare productivitate și a îngrășămintelor chimice, au fost create și dezvoltate ferme mari de animale. Cristea Lupoaie și-a trimis copiii la școli, i-a rostuit.

Stan Gheorghe din Liești. Avea 5 copii și dorința lui cea mai fierbinte era să îi ajute să trăiască altfel de cum trăise el, muncind cele 3 hectare de pămînt pe care le agonisise în truda de o viață. Pe Costache îl și dăduse la școala profesională de pe lîngă Șantierul naval din Galați. Era, își închipuia el, treapta cea mai înaltă la care putea aspira pentru viitorul copilului său. Stan Gheorghe a intrat în cooperativă. De atunci și pînă astăzi nu a lucrat decît în sectorul viticol — era una din marile lui pasiuni. Anul trecut a făcut 400 zile-muncă. Astăzi, în familia sa sînt 3 intelectuali: doi învățători și un inginer mecanic. Bătrînul Stan Gheorghe e salutat și respectat în sat la Liești pentru hărnicia sa dar și pentru priceperea cu care Elena instruiește copiii, pentru succesele inginerului Costache despre care scriu ziarele.

Am încercat să creionăm biografiile unor tineri. Ion Cojocaru din Negreștii Iașului. Are 27 de ani, și lucrează în brigada a cincea de cîmp, căsătorit, acum își finisează casa cea nouă, are mobilă și tot ce-i trebuie în gospodărie. Vasile Mazgoci: 30 de ani, vicepreședinte al cooperativei agricole Săveni, membru de partid, căsătorit, casă nouă, mobilă, televizor. Constantin Oțeleanu — brigadier la cooperativa agricolă din Comana — sub 30 de ani, Iosif Ghiață, responsabilul serei cooperativei agricole din Dorobanțu, regiunea Banat, Bălan Petru — șef de brigadă — secretarul comitetului U.T.C. de la cooperativa agricolă din Perieți, regiunea București.

În general datele biografice conferă tinerilor cooperativei o asemănare. Hărnicia îi caracterizează. Hărnicia și spiritul de buni gospodari, de oameni cu suflet, de inițiativă.

Ca un lait motiv în biografiile lor revin: casă nouă, mobilă nouă, radio, televizor. Adică bunăstare, civilizație. În ultimii ani în satele patriei s-au ridicat circa 500 000 case noi, aproape 60 la sută din localitățile rurale au fost electrificate. Sînt cărți de vizită care demonstrează elocvent dezvoltarea cooperativelor agricole a căror avere obștească la suta de hectare, depășește 200 000 lei, iar veniturile bănești, la aceeași unitate de suprafață au ajuns la circa 150 000 lei. Puterea cooperativelor agricole se observă, tot mai pregnant, în condițiile de viață ale țărănimii. Pe zi ce trece, ceea ce la constituirea cooperativei agricole din fiecare sat era doar un gînd de viitor, devine azi tot mai mult o realitate vie.

PREMIILE UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

VALOAREA DE DOCUMENT SPIRITUAL

AL. PIRU

Din multitudinea operelor literare apărute în 1966, trei ar me-ta, după părerea mea, o atenţie deosebită pentru valoarea lor e document spiritual al epocii contemporane şi excelenţa artis-că a creaţiei: **Nevoia de cercuri**, versuri, de Geo Dumitrescu; **n absenţa stăpînilor**, roman de Nicolae Breban şi **Veac de iarnă**, esă de teatru, de Ion Omescu.

Faţă de alte opere remarcabile, apărute în aceeaşi vreme (aş ita **Omul cu compasul**, versuri, de Ştefan Aug. Doinaş; **Nu te ăsa niciodată**, proză, de Sînziana Pop şi **Vara imposibilei iubiri**, esă de teatru, de Dumitru Radu Popescu), operele la care m-am prit marchează mai accentuat etapa superioară a literaturii noastre actuale, eforturile ei continui de a ieşi din schematism şi rutină, de a se înnoi atît sub raportul expresiei, cît şi al conţinutului.

În noul său volum, care vine după **Libertatea de a trage cu puşca** (1946) şi **Aventuri lirice** (1963), Geo Dumitrescu practică un dialog spiritual cu epoca, relevind o cuceritoare intelectualitate şi o autentică sensibilitate faţă de oameni şi fenomenele vieţii noi, o graţioasă ingenuitate şi un amabil inconformism, toate provenind dintr-o conştiinţă lirică lucidă şi un stil absolut original.

Incontestabil original, în construcţie ca şi în observaţie, este Nicolae Breban în ineditul său roman **În absenţa stăpînilor**, explorare a fenomenelor biologice pe vîrste şi sexe, cu refuzul epicului mecanic şi înlocuirea lui prin analiză. Tot ce intră în sfera conduitelor comune este evitat, tipurile, caracterele, nu interesează, romanul e cît se poate de puţin roman clasic. În schimb Nicolae Breban aduce în cîmpul literaturii fapte de un interes cu nimic mai prejos, din domeniul mai ales al fiziologiei, observate pe viu, cu un ochi acut, într-o compoziţie ce aminteşte de **Patul lui Procust** de Camil Petrescu.

În sfîrşit, **Veac de iarnă** de Ion Omescu se remarcă prin transformarea evocării pitoreşti în meditaţie pe marginea faptului istoric în teatru, cu alte cuvinte prin desprinderea semnificaţiei generale din accidental, prin transgresarea particularului şi evidenţierea universalului, intuit în ideea de continuitate a tradiţiei, în esenţă aceeaşi în prezent ca şi în trecut (**Domnitorul** e un simbol al datoriei faţă de patrie şi umanitate).

Aceste opere fiind, încă o dată, reprezentative pentru momentul literar în care ne aflăm şi însemnate promisiuni pentru cuceririle viitoare, le-am detaşat în această discuţie pregătitoare a decernării premiilor de celelalte.

PROTAGONIŞTII UNEI COMPETIŢII MAJORE

ADRIAN MARINO

a mai sigură metodă de a riza un premiu literar şi de a-i o autoritate reală este onarea în fapt a criteriilor care-i sînt proprii şi justifică instituirea lui. Ni- mai plăcut de constatat şi plin — cum să spun? — de „pedagogic", decît sublinierea acestei funcţii educative pe care instituţia premiilor o implică în viaţa noastră literară. În ul unor importante recompense oferite de C.C. al U.T.C. tiilor scriitori certitudinea absolută că adevărata valoare şi aţie, sub triplul său aspect indisolubil asociat (ideologic, estetic şi reprezentativ) este strict pectată, echivalează cu organizarea unei competiţii majore, al adecvată scopului urmărit. scriitori, de pe lista selecţiotor, ar corespunde — după inia noastră — acestor condiţii enţiale?

În materie de poezie, numele Ştefan Augustin Doinaş se impune printr-o serie de calităţi de prim ordin. Ne aflăm în faţa unui poet matur, format, stabilizat în formula sa, care a ştiut să-şi cultive propria esenţă în afara oricăror experienţe riscate. Tip de poet cult, bine introdus în poezia modernă, Ştefan Augustin Doinaş poate fi dat de exemplu unor numeroşi poeţi tineri pentru capacitatea sa de continuă subtilizare a unor teme, atitudini şi specii poetice, dacă nu „clasice", în tot cazul tradiţionale. De pildă, poetul, fără să se preocupe cituşi de puţin de longevitatea formulei, scrie balade. Şi o face cu o graţie şi o dezinvoltură desăvîrşită. El nu are superstiţia „modernităţii", fapt cu atît mai remarcabil cu cît orientarea sa poetică este reală, dovedită şi prin traduceri, eseuri etc. Ştefan Augustin Doinaş practică, într-o măsură, şi o critică a poeziei, predominant empirică, este adevărat, dar din interior şi în cunoştinţă de cauză. Pentru toate aceste aspecte, care definesc o individualitate poetică în curs de rotunjire deplină, Ştefan Augustin Doinaş merită toată preţuirea.

Dacă opinia noastră ar fi hotărîtoare n-am ezita o clipă să acordăm premiul de poezie, ex equo, şi lui Geo Dumitrescu, poet nu mai puţin talentat, interesant şi poate, mai presus de orice, reprezentativ pentru conştiinţa poetică şi morală a generaţiei de poeţi români de după 1944. Şi am mai apreciat totdeauna la acest poet spiritul de independenţă în sensul bun al cuvîntului, curajul unor atitudini ferme, fuga de ostentaţie, într-o ţinută — în lipsă de un termen mai bun — „sportivă". Discreţia, fuga de combinaţii lăturalnice, evidenta modestie, solicitudinea reală faţă de debutanţi şi cei mai tineri poeţi, toate constituie un bun şi foarte constructiv exemplu de existenţă literară serioasă, sobră şi demnă, ferită de zgomot şi pete.

Cînd spiritele în jurul literaturii lui Nicolae Breban se vor calma (o perspectivă dreaptă în această direcţie n-o pot avea scriitorii, ci — orice s-ar spune — mai ales criticii) nu se va putea nega acestui talentat prozator cel puţin două merite cu totul deosebite: redescoperirea prozei de inspiraţie citadină şi simţul înnăscut, absolut remarcabil, al analizei psihologice autentice, în afara oricăror termeni uzaţi şi convenţionali. Prin Nicolae Breban (vocaţie literară certă, care a ştiut să depăşească nu puţine contradicţii „biografice"), tînăra proză românească îşi regenerează în mod fericit, peisajul. Scriitorul are capacitatea (rară) de a-şi inventa teme şi subiecte proprii, de a se dezinteresa total de scheme, tipuri şi „probleme" cu desăvîrşire uzate prin repetiţie. Urmăriţi tematica romanului românesc din ultimele două decenii din repertoriul lui D. Micu şi citiţi apoi pe Nicolae Breban. Este cu neputinţă să nu observi spiritul de iniţiativă, tendinţa de invenţie spontană, impulsul organic de a-şi fixa şi adînci un domeniu propriu de explorare. Că Nicolae Breban şi-a dat de pe acum întreaga măsură, ar fi — desigur — greu de spus.

Autorul pare a fi încă, pe marile coordonate, în „căutare". Nu ştim ce efect vor avea asupra scrisului său — în timp — o serie de lecturi moderne pe care le practică. Dar că tînăra proză românească (în care se numără nu puţine talente, unele chiar neselecţionate de juriu), a dovedit că poate fi şi „altfel" mai ales prin Nicolae Breban, aceasta ni se pare un adevăr evident şi de prim ordin. Recunoaşterea sa ar constitui şi o nouă încurajare a spiritului de iniţiativă al tinerilor noştri prozatori.

În domeniul teatrului, omagiind calităţile literare ale piesei „Vara imposibilei iubiri", de D. R. Popescu, preferinţele noastre, în acest caz cu totul special, merg totuşi spre „Veac de iarnă", drama istorică a lui Ion Omescu. Pe autor îl cunoaştem nu chiar de azi de ieri, şi ne-am format convingerea că avem de a face cu un adevărat om de teatru, un produs „complet", care întruneşte actorul, autorul dramatic, traducătorul de teatru clasic şi regizorul. În piesele sale (publicate total sau fragmentar prin reviste), Ion Omescu aduce o experienţă căldită a scenei, ştiinţa replicii, ştie unde să înceapă şi să sfîrşească o scenă, dialogurile sale sînt ale unui profesionist. Într-un cuvînt este un om de „meserie" (folosim cuvîntul în accepţia sa franceză), născut pentru teatru, căruia îi este devotat în mod multilateral. Şi mai ales cu sinceritate şi personalitate. El nu „rupe" scene nici din Delavrancea, nici din Shakespeare, nici din alţii, ci încearcă, prin mijloace proprii, experienţa unui teatru istoric românesc, pe baze pe cît posibil noi, de la orizontul epocii actuale şi reprezintă o direcţie stimulabilă.

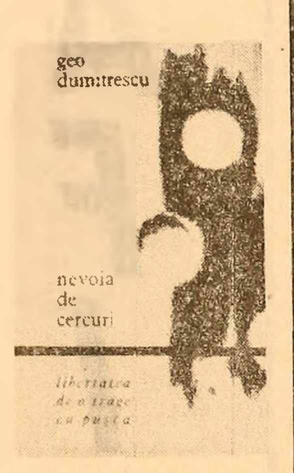

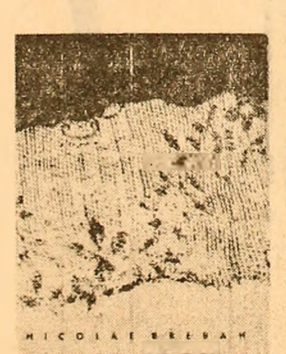

O întîlnire a cîtorva studenţi ai Facultăţii de limbă şi literatură română din Cluj a provocat exprimarea unor opinii în legătură cu ultimele volume ale lui Geo Dumitrescu şi Ştefan Augustin Doinaş, cu locul ocupat de ele în ansamblul creaţiei acestor poeţi. Cititori asociind pasiunea cu ştiinţa, studenţii au definit nuanţat operele în discuţie, şi-au exprimat afinităţile cu problematica şi factura lor. Deşi la vîrsta severităţii, şi-au manifestat fără rezerve receptivitatea la mesajul poeziei practicate de Geo Dumitrescu şi Ştefan Augustin Doinaş.

Au participat:

- **NICOLAE UDRESCU** anul IV
- **PETRU POANTĂ** anul II
- **RALUCA FILIP** anul II
- **VICTOR DOMŞA** anul IV
- **DINU FLĂMÎND** anul II

Poezia lucidităţii şi maturităţii

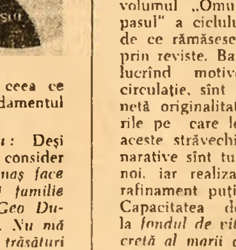

Dinu Flămînd: Rezonanţa ciclului „Libertatea de a trage cu puşca" o depăşeşte pe cea a unui document de epocă de protest antibelic, fie el al unei întregi generaţii. Cred că actualitatea, perenitatea ciclului se datoresc faptului că depăşeşte circumstanţele concrete, particulare, nerepetabile. Războiul devine la Geo Dumitrescu o situaţie-simbol: o anume structură umană şi socială care acreditează violenţa, abuzul, obtuzitatea, o structură ce poate reveni mereu, dacă raţiunea nu o contracarează. Astfel că acest ciclu generat de război stabileşte o trăsătură definitivă a poetului: *luciditatea încordată, efortul de a depista orice semn ce anunţă degradarea umană.*

Nicolae Udrescu: Evident, apropierea dintre „Libertatea de a trage cu puşca" şi ultimele creaţii ale poetului nu poate masca evoluţia — sensibilă — a poetului, firească într-o carieră totuşi destul de îndelungată. Noi „cercuri de copac" s-au adăugat — accente, teme, tonalităţi. De pildă „Aventurile lirice" reprezintă un moment aparte prin tonul agitatoric, prin natura mesajului. Totuşi poetica acelei etape — extensia voit necontrolată a verbului, desfăşurările lirice ample, ostentativ necenzurate — par să fi rămas o „aventură": „Nevoia de cercuri" este o reîntoarcere la sine a lui Geo Dumitrescu. Dacă tonalitatea fundamentală este cea a volumului de debut, surprizele nu lipsesc totuşi. „Furtună în marea serenităţii" conţine accente tulburătoare, într-un registru surprinzător la Geo Dumitrescu.

Şi totuşi mi se pare că ciclul *„Nevoia de cercuri" rămîne cel definitoriu şi totodată cel mai interesant. El reafirmă exigenţa mereu neliniştită a poetului faţă de sine şi faţă de conceptul de „om", fronda perpetuă a căutătorului perfecţiunii.* Poezii ca *„Sfîrşit de spectacol"* sau *„Dar eu spun mereu"* sînt manifeste ale nemulţumirii. Nemulţumirea este principiul cunoaşterii şi al creaţiei pentru că refuză instalarea în date imuabile, înţepenirea în formule definitive; este, cum s-a mai spus, o „luptă cu inerţia". Condiţia omului şi mai ales a creatorului — omul prin excelenţă — presupune disponibilitate continuă la nou, confruntare permanentă cu necunoscutul, încordare spirituală. Foarte interesantă este „remitizarea" lui Ieremia — gest cultural inovator, atît de fidel lui Geo Dumitrescu. Din acest confrate al lui Păcală, Geo Dumitrescu face un titan, un titan probabil mucalit şi spăşit, care cu aerul unui încurcă-lume, desfiinţează rutina, aduce noul.

Petru Poantă: Cum s-a afirmat şi se recunoaşte unanim, Geo Dumitrescu este un experimentator neobosit. Experimentul constituie un principiu cognitiv şi estetic — nu „experiment de şindrilă", reluat la nesfîrşit. În acest fanatism al provizoratului mi se pare că constă tinereţea niciodată trădată — a lui Geo Dumitrescu. Dar — cum s-a mai spus — acest provizorat, această nelinişte au acum implicaţii etice evidente. *Răzvrătirea, energia negatoare sînt de fapt afirmaţii camuflate. Ironia lui Geo Dumitrescu este un mod de a apăra valori pozitive* (În „Furtună în marea serenităţii", de pildă, afirmaţiile poetului se expun fără reticenţe, nu se mai travestesc). *Cred că tocmai acolo unde sfîrşeşte ironia începe marea poezie a lui Geo Dumitrescu — un lirism de mare amploare, cu rezonanţe umane profunde. În acest sens „Nevoia de cercuri" este tulburătoare: nostalgia desăvîrşirii răzbate aici limpede, constant.*

Raluca Filip: Într-adevăr ceea ce este disimulat la Geo Dumitrescu este mai tulburător: dramatismul existenţei abordat cu o gravitate reprimată, nevoia de perfecţiune, nostalgiile şi sensibilitatea unui sentimental reticent. Acolo unde se trădează, poetul ne este mai apropiat. Prin patosul secret, controlat de luciditate, prin simţul acut al tragicului, convertit în ironie şi sarcasm, poezia lui Geo Dumitrescu ne este familiară, e modernă şi tînără. Ambiguă, încordată, ea îl exprimă „teribil", îl ascunde şi-l protejează totodată.

Nicolae Udrescu: Tonul familiar, ostentativ antipoetic, limbajul comun, cotidian, mergînd pînă la anexiuni din argou, sînt permanenţe ale artei poetice a lui Geo Dumitrescu. *Dispreţul faţă de poezia pretenţioasă, „făcută", faţă de formule-şablon şi canoane, nevoia aproape tiranică de sinceritate desăvîrşită ţin în permanentă tensiune actul poetic, în permanentă circumspecţie pe poet faţă de el însuşi. Ideile cele mai grave, temele cele mai serioase şi secrete sînt convertite în proză, sînt atacate de sarcasm. Prin aceasta se manifestă puternic spiritul activ, muntenesc al poetului.*

Victor Domşa: De obicei, cînd se discută modernitatea sau tradiţionalismul unui poet, criteriul este — în fond — sintaxa poetică şi prozodia. Cred însă că nu acestea pot stabili apartenenţa la o epocă literară sau alta. Criteriul formal nu poate fi concludent. Esenţial e actul de cunoaştere, procesul de revelare pe care le traduce poezia. De fapt acest lucru s-a spus de nenumărate ori, şi e — cred — unanim acceptat. Numai că în practica discuţiilor, principiul nu e foarte uşor de respectat. În cazul lui Şt. Aug. Doinaş e, mi se pare, foarte posibil să fii „furat" de aspectul poeziei, să neglijezi fondul spiritual.

Dinu Flămînd: E într-adevăr curios, paradoxal parcă, faptul că *poezia lui Doinaş, la prima vedere tradiţională, clasică — în sensul foarte larg, comun al termenului — pretinde un efort, un nivel de receptivitate deosebite.* Aspectul ei îmbie la calificări şi clasificări superficiale. Obişnuiţi cu temeritatea, cu aventurile limbajului pe care-l numim modern, netezimea, armonia adînc studiată a poeziei lui Doinaş ne surprinde, ne trimite la asocieri de ordinul istoriei literare, ne face să neglijăm ceea ce e esenţial — fundamentul spiritual.

Nicolae Udrescu: Deşi sună ciudat, eu consider că *Şt. Aug. Doinaş face parte din aceeaşi familie de poeţi cu un Geo Dumitrescu de pildă. Nu mă gîndesc la nişte trăsături aparţinînd generaţiei lor, ci la o anumită atitudine faţă de poezie. Îi leagă credinţa în puterea de sondare, în valabilitatea cognitivă a gîndului poetic.*

Evident deosebirile sînt mari, frapante. Doinaş este o natură intelectuală. Meditaţia constituie mediul spiritual predilect. Uneori cerebrală, reflecţia lui Doinaş este totuşi colorată afectiv. Poezia sa, deşi operează cu concepte şi montează raţionamente, nu se detaşează de sentiment, nu-şi pierde vibraţia lirică.

Petru Poantă: În forme simbolice, poezia „Omul cu compasul" exprimă nu numai o atitudine filozofică general umană, ci şi un destin personal. Obsesia formelor perfecte, a tiparelor veşnice, a sintezelor ultime, traduce o nostalgie a purităţii şi stabilităţii. Teama de prefacerile necontenite care tulbură, dezorganizează lucrurile, materia, teama de acţiunea modelatoare sau distrugătoare a timpului sînt mai mult decît „idei", sînt atitudini existenţiale.

Raluca Filip: *Problematica intelectuală a poeziei lui Doinaş nu presupune răceala; meditaţia sa este dublată de o continuă participare lirică. Simbioza aceasta dintre ideaţie şi lirism constituie originalitatea lui Doinaş în actualul complex poetic.*

Calitatea lirismului lui Doinaş este dovedita convingător de erotică, de subtilitatea nuanţelor, de delicateţea stărilor afective. Muzicalitatea învăluitoare a versului comunică o tinereţe a percepţiei şi-o maturitate a mijloacelor cu totul remarcabile.

Nicolae Udrescu: Alura intelectuală a multora dintre poeziile lui Doinaş ţine şi de prezenţa unor motive de largă circulaţie reluate şi reînnoite de poet. Regăsim teme şi mituri fundamentale ale literaturii universale: mitul copilului, tema fertilităţii, personaje ca Parsifal, Alexandru. De aci şi o presimţire a livrescului. Dar Doinaş nu este — simplu — un poet cu cultură; el ajunge la poezia culturii. De aceea mi se pare foarte oportună includerea în volumul „Omul cu compasul" a ciclului de balade ce rămăseseră risipite prin reviste. Baladele, prelucrînd motive de largă circulaţie, sînt totuşi de o netă originalitate. Sensurile pe care le comunică aceste străvechi structuri narative sînt tulburător de noi, iar realizarea de un rafinament puţin comun. Capacitatea de a accede la *fondul de vitalitate secretă al marii culturi*, de a-l repune în valoare cu elevaţie, îl înscriu pe Doinaş într-o familie restrînsă de poeţi cultivaţi.

Reverenţios faţă de cultură se dovedeşte Doinaş şi în privinţa formulei poetice. Nu ezită să frecventeze forme şi tipare consacrate, mergînd pînă la formele canonice — de pildă, sonetul. Doinaş reuşeşte să reafirme resursele rigorilor tradiţionale, infuzîndu-le un lirism modern autentic.

Discuţie consemnată de **ILINA GRIGOROVICI**

PĂRERILE UNUI NESPECIALIST

FLORIAN POTRA

Faţă de specialiştii în poezie — dar există oare cu adevărat asemenea specialişti, în afară de poeţii înşişi? — am avantajul de a vorbi ca amator, ca diletant, desigur, într-un sens cît mai apropiat de cel propus de un La Bruyère sau, la noi, de un Ibrăileanu. Aşadar, voi nota aici cîteva senzaţii de cititor ocazional de poezie, pe care mi le-a trezit ultima carte a lui Ştefan Aug. Doinaş, Omul cu compasul.

Fără să părăsească nici un moment perspectiva şi „geometria" timpului său, Doinaş şi-a înălţat tabernaculul somptuos al inspiraţiei şi expresiei sale versificate la confluenţa a două ape vii: aceea, albastră, a poeziei şi aceea, argintată, a culturii poetice. Populînd pajiştea severă dintre aceste curgeri calme cu mituri vechi şi noi — unde umbrele treze ale lui Alexandru Macedon şi Demetrios, ale lui Goethe şi Eminescu, comunică armonios cu mai tînărul Om cu compasul — poetul foloseşte unelte dintr-un aliaj nobil, modelîndu-şi gîndirea şi sensibilitatea de contemporan cu dalta cinstită a artizanului renascentist, ca un alt Angelo Poliziano. În sensul acesta, poetica lui Doinaş mi se pare a fi a unui neoclasic, ceea ce oferă un punct de sprijin solid şi sigur în peisajul literar actual, uneori întretăiat de linii înşelătoare ce boltesc o efemeră „atmosferă de moment". În alţi termeni, Ştefan Aug. Doinaş, prin conţinutul şi forma poeziilor din Omul cu compasul, **adaugă o voce limpede, gravă şi pasionată deopotrivă la nesilita „vocaţie clasică a literaturii române". O clipă — ca mărturie — culeasă aproape la întîmplare din „timpul" poetului.** Clipa despărţirii:

„Distanţa dintre noi se face fulger. / Şi păsări zboară prin cenuşa caldă, / cu ţipete livide. Şi străinul / ce trece iute, ca alergătorul, / nu simte, vai! că pieptul lui a rupt / o panglică subţire, ce lucea, / cu disperare, între ochii noştri...".

Sub aparenţa unei proze solicitate şi chiar impregnate de sucurile înnoitoare ale secolului — în arta de a povesti — scrisul Sînzienei Pop din Nu te lăsa niciodată **mi-a atras atenţia printr-o vigoare, printr-o soliditate, printr-o francheţe, care aparţin nuvelisticii de amprentă clasică. Desigur, nu mă refer la construcţie, la „punerea în pagină", liberă în raport cu orice canon, ci la densitatea expresivă a povestirii, la forţa revelatoare a imaginilor. Tînără, scriitoarea forează straturile încă fierbinţi ale copilăriei şi ale adolescenţei, făcînd să ţîşnească arteziene unei sensibilităţi bogate în acuitate şi prospeţime. Fiică a muntelui, cu simţul viu al gesturilor esenţiale ale naturii — ploile repezi şi grele, vînturile tari, troienele abundente, ivirile grandioase de soare — Sînziana Pop e totodată şi fiică a acestui deceniu '60, căruia îi place de asemenea un limbaj esenţial, zgîrcit în efuziuni (cu un fel de pudoare a lor), tranşant, cu adresă imediată. Nu-i lipseşte prozatoarei nici observaţia penetrantă (Jucătorul de rugbi), nici darul transpunerii fantastice (Altceva decît natura moartă), nici melancolia tonică (Şi eu sînt Eva), nici ironia (Nu te lăsa niciodată), nici îndemînarea de a crea atmosferă (Vrem neveste). Cel mult îi lipseşte — deocamdată — suflul larg, continuitatea şi coerenţa alcătuirilor narative mai puţin fragmentare, mai complexe, de tipul romanului. Le anunţă viziunea cuprinzătoare şi strictă, solemnă şi timbrată cu nerv din Duminică şi cealaltă zi, după părerea mea un admirabil „reportaj" contemporan:**

„Un om. Soarele. Marea singurătate a cîmpiei. Întinderile pustii, rotitoare, somnul alb al pămîntului.

Trebuie mari gesturi care să acopere spaţiul, explozii de braţe în aer, mişcări ţîşnite ca jocurile de apă, arcuite şi solipitoare. Şi vorbe colorate ca mingile de cauciuc, elastice şi fără întoarceri, coride roşii de cuvinte cutreierînd văzduhul, trosnind şi scăpărînd ca smeiele năprasnice peste bărăgane".

Cu Veac de iarnă, dramă în patru acte, Ion Omescu efectuează o interesantă prospecţie în istoria patriei. Credincios, pe de o parte, tradiţiei noastre dramaturgice, autorul — atent la exigenţele spectatorului contemporan, cu un interes mai viu pentru semnificaţii largi şi pentru chintesenţe, decît pentru clarobscururile romantice — face loc, pe de altă parte, unor moderne procedee de sugestie şi abstragere. Plasînd acţiunea dramei într-un timp nedefinit, „în Ţara Românească, demult", Omescu nu dă un nume protagonistului, Domnului, în intenţia de-a impune ideea unei continuităţi caracterologice şi politice a unei serii de domni pămînteni. Episodul de istorie dobîndeşte astfel lumini mai substanţiale, generalizatoare, în raport cu o întreagă epocă, aceea a dominaţiei otomane şi fanariote. Dar analiza tendinţelor şi obiectivelor diplomaţiei noastre tradiţionale nu-l împiedică pe autor să întreprindă un studiu pertinent al societăţii, al conflictelor specifice, al moravurilor, ceea ce împrumută un sporit relief uman şi violenţe tabloului înfăţişat. În sfîrşit, un alt element preţios se desprinde din lectura Veacului de iarnă: alături de expresia sentimentului naţional, patriotic, mereu treaz — descins în linie literară din filonul Alecsandri, Eminescu, Davila — se cristalizează o conştiinţă europeană, clarviziunea funcţiei istorice deţinute de poporul român în apărarea valorilor de cultură şi civilizaţie ale apusului. Aşa cum reiese din această replică a Domnului:

„De ce te opreşti numai la cît cuprinde ochiul? Priveşte mai departe, cu ochii minţii, la ceea ce nu se vede. Şi ai să pricepi atunci că multe ziduri încuiete n-ar fi fost de nu eram noi ăştia, sălbaticii şi zdrenţăroşii, să-l ostenim pe turci şi să ne căznim atîta amar de vreme cu tătarii. Adevăr îţi spun: nu şi-ar fi putut păstra nici italienii, nici franţujii trecutul, de n-am fi fost noi aici să ni-l pierdem. Şi fără cimitirele de la marginea satelor noastre, n-ar fi crescut atîtea biblioteci în inima cetăţilor (ia în mînă o carte). Oare călugărul cărturar care a gîndit această carte şi l-a înflorit marginile cu migală, ştie cîţi necărturari s-au prăpădit pe cîmpia Bărăganului pentru ca el să şi-o gîndească în tihnă? Nu. Nici măcar unde-i cîmpia Bărăganului nu ştie". (se apropie de Radu). Slăveşte marmura şi pietrele străinătăţii. Căci piatra pe care-a coborît mîna meşterului păstrează o parte din sufletul lui. Închină-te şi slovelor. Dar ori de cîte ori vei zăbovi pe o carte rara şi adîncă din apus, aminteşte-ţi că fiecare filă e scrisă cu duhul celor de-acolo şi un dram din obida celor de aici. Iar la cîntarul judecăţii de apoi, cenuşa tîrgurilor noastre va trage la fel de greu ca aurul sau slovele lui Dante...".

VIZITA DELEGAŢIEI DE PARTID ŞI GUVERNAMENTALE A R. P. BULGARIA

Recepţia oferită de C. C. al P. C. R. şi Consiliul de Miniştri

(Urmare din pag. 1)

La recepţie a participat tovarăşul Ali Yata, secretar general al C.C. al P.C. Marocan, care face o vizită prietenească în ţara noastră.

Erau prezenţi membri ai C.C. al P.C.R., ai Consiliului de Stat şi ai guvernului, conducători de instituţii centrale şi organizaţii obşteşti, generali şi ofiţeri superiori, academicieni şi alţi oameni de ştiinţă, cultură şi artă, ziarişti români şi bulgari, corespondenţi ai presei străine.

Au fost, de asemenea, de faţă şefi ai misiunilor diplomatice acreditaţi în Republica Socialistă România.

Au fost intonate imnurile de stat ale celor două ţări.

În timpul recepţiei, tovarăşii Nicolae Ceauşescu şi Todor Jivkov au rostit toasturi.

Recepţia s-a desfăşurat într-o atmosferă de caldă prietenie. (Agerpres)

Toastul tovarăşului Nicolae Ceauşescu

Dragă tovarăşe Jivkov,
Stimaţi membri ai delegaţiei bulgare,
Stimate tovarăşe,
Stimaţi tovarăşi şi prieteni,

Îngăduiţi-mi să exprim plăcerea de a avea în mijlocul nostru, la această recepţie, pe stimaţii noştri oaspeţi bulgari.

Au trecut două zile de cînd vă aflaţi pe pămîntul României, în cadrul acestei vizite prietenești. Prezenta dumneavoastră în România, dragi tovarăşi bulgari, prilejuieşte noi manifestări ale prieteniei trainice dintre popoarele român şi bulgar, dintre ţările şi partidele noastre. Poporul român se bucura de marile realizări ale vecinului său de peste Dunăre ca de propriile sale înfăptuiri, nutreşte o profundă stimă pentru munca harnică şi entuziastă a muncitorilor, ţăranilor, intelectualilor bulgari, consacrată edificării socialismului, înfloririi Bulgariei prietene.

Ţin să subliniez în mod deosebit caracterul rodnic şi prietenesc al discuţiilor care au început între delegaţiile noastre, într-un spirit de sinceritate deplină, de stimă şi respect reciproc. Sîntem convinşi că întrevederile pe care le avem în aceste zile vor da un nou impuls dezvoltării continue a relaţiilor dintre ţările şi partidele noastre, lărgirii cooperării în toate domeniile, în interesul ambelor noastre popoare.

Noi vedem în prietenia şi colaborarea dintre Republica Socialistă România şi Republica Populară Bulgaria, ca şi dintre toate ţările socialiste, un important factor de progres, pentru dezvoltarea impetuoasă a fiecărei ţări şi a întregului sistem socialist mondial, pentru creşterea forţelor socialismului şi păcii în lume.

Vă invit să ridicăm paharul pentru noi succese ale poporului bulgar în construirea socialismului, pentru înflorirea continuă a prieteniei româno-bulgare, în sănătatea stimatului nostru oaspete, tovarăşul Todor Jivkov, în sănătatea membrilor delegaţiei bulgare, pentru cauza păcii şi colaborării între popoare, în sănătatea dumneavoastră, a tuturor.

Toastul tovarăşului Todor Jivkov

Dragă tovarăşe Ceauşescu,
Dragă tovarăşe Maurer,
Stimaţi tovarăşi şi prieteni,

Vreau să exprim aici, la această recepţie, recunoştinţa şi satisfacţia noastră pentru frumoasele sentimente şi pentru stima manifestată faţă de noi şi faţă de poporul bulgar, de către conducerea de partid şi de stat a Republicii Socialiste România, de către locuitorii oraşului Bucureşti.

De asemenea, ne exprimăm satisfacţia noastră pentru marile succese dobîndite de poporul frate român, respectul nostru profund faţă de faptele sale creatoare, faţă de munca ce o depune pentru dezvoltarea şi înflorirea Republicii Socialiste România.

Doresc, totodată, să mă asociez în întregime aprecierii dumneavoastră, tovarăşe Ceauşescu, că discuţiile noastre, începute luni, decurg într-un spirit de deplină sinceritate, de stimă reciprocă, în spirit deschis şi de prietenie — şi că aceste convorbiri vor fi rodnice.

Colaborarea noastră bilaterală — pentru lărgirea căreia, în toate domeniile, convenim în prezent — va fi de mare importanţă pentru ambele noastre ţări, în interesul ambelor noastre popoare. Colaborarea reciprocă dintre ţările socialiste, desfăşurată pe baza internaţionalismului proletar, lărgirea şi adîncirea ei continue contribuie într-o măsură considerabilă la ridicarea şi dezvoltarea multilaterală a fiecărei ţări frăţeşti, a întregului sistem mondial socialist, la întărirea păcii mondiale.

Permiteţi-mi să ridic paharul în sănătatea poporului frate român, care îşi făureşte cu succes noua sa viaţă: pentru dezvoltarea necontenită a prieteniei bulgaro-române: în sănătatea secretarului general al Comitetului Central al Partidului Comunist Român, tovarăşul Ceauşescu; în sănătatea preşedintelui Consiliului de Miniştri al Republicii Socialiste România, tovarăşul Maurer: în sănătatea dumneavoastră, tovarăşi şi prieteni.

LA MUZEUL DE ISTORIE A PARTIDULUI COMUNIST, A MIŞCĂRII REVOLUŢIONARE ŞI DEMOCRATICE DIN ROMÂNIA

Delegaţia de partid şi guvernamentală a R.P. Bulgaria, în frunte cu tovarăşul Todor Jivkov, prim secretar al C.C. al P.C. Bulgar, preşedintele Consiliului de Miniştri al R.P. Bulgaria, a făcut marţi o vizită la Muzeul de istorie a Partidului Comunist, a mişcării revoluţionare şi democratice din România. Delegaţia a fost însoţită de tovarăşii Paul Niculescu-Mizil, membru al Comitetului Executiv, al Prezidiului Permanent, secretar al C.C. al P.C.R., Dumitru Popa, membru supleant al Comitetului Executiv al C.C. al P.C.R., prim-secretar al Comitetului orăşenesc Bucureşti al P.C.R., Ion Cosma, membru al C.C. al P.C.R., preşedintele Sfatului popular al oraşului Bucureşti.

La sosire, oaspeţii au fost întîmpinaţi de tovarăşii Ion Popescu-Puţuri, membru al C.C. al P.C.R., directorul Institutului de studii istorice şi social-politice de pe lîngă C.C. al P.C.R., Nicolae Cioroiu, directorul muzeului, Ion Ardeleanu şi Ion Lupescu, directori adjuncţi.

Oaspeţii s-au oprit în faţa numeroaselor exponate, care redau momente semnificative din lupta poporului român pentru eliberarea sa naţională şi socială, aspecte legate de acţiunile revoluţionare desfăşurate în secolul al XIX-lea, de naşterea şi dezvoltarea mişcării muncitoreşti, socialiste, de istoria Partidului Comunist Român, a curentelor democratice, progresiste din ţara noastră. Membrii delegaţiei au urmărit drumul glorios de luptă al poporului român din trecutul cel mai îndepărtat pînă în zilele noastre.

Cu mult interes au fost examinate exponatele evocînd episoade din lupta dusă de ostaşii români, alături de ostaşii ruşi şi de detaşamentele de voluntari bulgari, în timpul războiului din 1877—1878 — mărturii ale luptei eroice în care şi-au vărsat sîngele români şi bulgari, însufleţiţi de acelaşi ideal — cucerirea independenţei şi suveranităţii de stat.

Atenţie deosebită au acordat oaspeţii exponatelor înfăţişînd momentul de mare însemnătate istorică al creării partidului de tip nou al clasei muncitoare din România, Partidul Comunist Român, precum şi documentele care ilustrează puternicul spirit internaţionalist ce caracterizează activitatea partidului încă de la întemeiere, legăturile sale frăţeşti cu celelalte partide comuniste şi muncitoreşti.

Membrii delegaţiei au luat cunoştinţă de semnificative documente care evocă prietenia româno-bulgară, solidaritatea între revoluţionarii români şi bulgari. Ei au poposit în faţa vitrinelor cu extrase de ziare, care înfăţişează apeluri ale Partidului Comunist Român în sprijinul revoluţionarilor bulgari supuşi terorii reacţiunii, precum şi chemările Partidului Comunist Bulgar de solidarizare cu lupta comuniştilor români împotriva exploatării şi asupririi. Fotografii elocvente prezintă legăturile unor proeminente figuri ale mişcării muncitoreşti bulgare ca Gheorghi Dimitrov, Dimităr Blagoev, Vasil Kolarov, cu mişcarea muncitorească din România.

Oaspeţii s-au oprit un timp în sălile închinate insurecţiei armate din august 1944, luptei armatei române şi a întregului nostru popor, sub conducerea comuniştilor, pentru deplina eliberare a teritoriului României de sub jugul fascist, contribuţiei aduse la zdrobirea definitivă a Germaniei hitleriste. Le-au fost prezentate, de asemenea, numeroase mărturii documentare despre lupta maselor din România, sub conducerea Partidului Comunist Român, pentru dezvoltarea şi consolidarea puterii muncitoreşti-ţărăneşti, pentru făurirea orînduirii socialiste.

Oaspeţii au acordat deosebită atenţie exponatelor care înfăţişează succesele poporului nostru în industrializarea ţării, dezvoltarea agriculturii, creşterea nivelului de trai material şi cultural al maselor. Numeroase exponate prezintă acţiunile întreprinse de partid şi statul nostru pentru întărirea unităţii mişcării comuniste şi muncitoreşti internaţionale, pentru noi victorii ale socialismului şi păcii în întreaga lume.

Un ultim popas a fost făcut în sala memorială „Gheorghe Gheorghiu-Dej".

În încheierea vizitei, tovarăşul Todor Jivkov şi membrii delegaţiei au scris în cartea de aur a muzeului:

„Delegaţia de partid şi guvernamentală a Republicii Populare Bulgaria a vizitat cu adîncă emoţie Muzeul de istorie a Partidului Comunist, a mişcării revoluţionare şi democratice din România.

Bine organizat, muzeul înfăţişează drumul revoluţionar şi de luptă al poporului frate român, al clasei muncitoare române, care, sub conducerea încercată a Partidului Comunist Român, au dus o luptă îndelungată împotriva opresiunii naţionale şi sociale, pentru libertate, independenţa naţională a ţării, pentru victoria socialismului, pentru o viaţă fericită".

Pe tobogan...

INFORMAŢII

Miercuri, la amiază, a părăsit Capitala, îndreptîndu-se spre Conakry, tovarăşul Neculai Mancaş membru al C.C. al U.T.C., reprezentantul permanent al Uniunii Tineretului Comunist la F.M.T.D., pentru a participa la Conferinţa de solidaritate cu lupta popoarelor din coloniile portugheze, care se va desfăşura între 23—28 aprilie a.c.

★

S-a terminat construcţia unui nou funicular care va transporta cărbunele de la exploatarea minieră Aninoasa la Uzina de preparare Coroeşti.

Vizitele delegaţiei Comsomolului

Miercuri, delegaţia Comsomolului, condusă de tovarăşul Serghei Pavlov, prim-secretar al C.C. al U.T.C.L., care la invitaţia C.C. al U.T.C. face o vizită în ţara noastră — a fost primită la Comitetul Central al P.C.R. de către tovarăşul Alexandru Drăghici, membru al Comitetului Executiv, al Prezidiului Permanent, secretar al C.C. al P.C.R.

La discuţiile care au avut loc a participat tovarăşul Gheorghe Petrescu, şef de secţie la C.C. al P.C.R. Au fost, de asemenea, prezenţi tovarăşul Petru Enache, prim-secretar al C.C. al U.T.C., şi Vasile Nicolcioiu, secretar al C.C. al U.T.C. A fost de faţă A. V. Basov, ambasadorul Uniunii Sovietice la Bucureşti.

★ ★ ★

În cursul aceleeaşi zile, delegaţia Comsomolului s-a întîlnit cu activul Comitetului Central al U.T.C. şi al Comitetului orăşenesc Bucureşti al U.T.C.

Cu acest prilej, tovarăşul Petru Enache, prim-secretar al C.C. al U.T.C., şi tovarăşul Serghei Pavlov, prim secretar al C.C. al U.T.C.L., au rostit cuvîntări.

Tovarăşul Serghei Pavlov a împărtăşit activului impresiile delegaţiei despre vizita în ţara noastră, a înfăţişat pe larg preocupările actuale ale Comsomolului, munca avîntată a tineretului sovietic pentru traducerea în viaţă a sarcinilor puse de P.C.U.S. în faţa Comsomolului leninist, a sarcinilor stabilite de Congresul al XV-lea al U.T.C.L.

Expunerea a fost ascultată cu interes. Întîlnirea s-a desfăşurat într-o atmosferă caldă, prietenească.

Miercuri la prînz, Biroul C.C. al U.T.C. a oferit în cinstea delegaţiei o masă prietenească. Au participat membrii delegaţiei Comsomolului, A. V. Basov, ambasadorul Uniunii Sovietice la Bucureşti.

Seara, A. V. Basov, ambasadorul Uniunii Sovietice la Bucureşti, a oferit un cocktail în cinstea delegaţiei Comsomolului. Au participat tovarăşul Petru Enache, prim secretar al C.C. al U.T.C., secretari şi membri ai Biroului C.C. al U.T.C.

Prin noile cartiere ale Capitalei şi la uzinele „Vulcan"

Membrii delegaţiei de partid şi guvernamentale a Republicii Populare Bulgaria, în frunte cu tovarăşul Todor Jivkov, au vizitat marţi după-amiază Capitala. Înaintea oaspeţi au fost însoţiţi de tovarăşii Paul Niculescu-Mizil, Dumitru Popa, prim-secretar al Comitetului orăşenesc Bucureşti al P.C.R., Ion Cosma, preşedintele Sfatului Popular al Capitalei, şi alte persoane oficiale.

Un mare număr de bucureşteni, aflaţi de-a lungul bulevardelor, au salutat cu bucurie pe reprezentanţii poporului bulgar, făcîndu-le o caldă şi entuziastă primire.

Oaspeţii şi persoanele oficiale, care i-au însoţit, au vizitat cartierele Berceni şi Drumul Taberei — locuri unde în ultimii ani s-au construit mii de apartamente, numeroase unităţi comerciale, complexe social-culturale care poartă amprenta urbanisticii moderne. Ei au primit explicaţii cu privire la planurile de dezvoltare viitoare a Capitalei şi la concepţia arhitecturală care stă la baza noilor construcţii.

Coloana maşinilor oficiale s-a îndreptat apoi spre una dintre unităţile de bază ale industriei noastre constructoare de maşini — uzinele „Vulcan". Numele acestei întreprinderi — legat de tradiţiile luptei revoluţionare ale clasei muncitoare din Bucureşti — este acum imprimat pe o diversitate de produse de înalt nivel tehnic. La intrarea în uzină, solii poporului bulgar au fost salutaţi de tovarăşii Mihai Marinescu, ministrul industriei construcţiilor de maşini, de reprezentanţi ai conducerii întreprinderii, ai comitetului de partid, de numeroşi muncitori, tehnicieni şi ingineri. Un grup de tineri au înmînat oaspeţilor buchete de flori şi insigna uzinei.

În faţa unei machete a uzinei, directorul tehnic, ing. Lache Ene, face un scurt istoric al drumului parcurs de colectivul de muncitori şi ingineri în dezvoltarea şi modernizarea întreprinderii. Creşterea capacităţilor de producţie, dotarea cu tehnica nouă permite astăzi uzinei să producă utilaje termoenergetice, instalaţii pentru industriile chimică, petrolieră, a materialelor de construcţii, alimentară — mai mult de un sfert din acestea fiind exportate peste hotare.

Au fost vizitate apoi sectoarele mecanică-reductoare, mecanică-grea, cazangerie şi forjă. Pretutindeni, oaspeţilor li s-a făcut o entuziastă primire. Se aud puternice aplauze, urări pentru prietenia trainică dintre cele două popoare, pentru colaborarea lor frăţească. Tovarăşul Jivkov este întîmpinat cu căldură de muncitori, tehnicieni şi ingineri, le strînge mîna, se interesează cordial de ei.

Liniile de frezat roţi dinţate şi de sudură automată, cîteva maşini-unelte de înaltă tehnicitate prilejuiesc scurte popasuri. Tovarăşul Jivkov şi ceilalţi membri ai delegaţiei de partid şi guvernamentale bulgare urmăresc cu atenţie desfăşurarea unor faze ale procesului tehnologic, interesîndu-se de metodele de lucru folosite, de calitatea produselor. Gazdele vorbesc oaspeţilor despre planurile colectivului, despre perspectivele de dezvoltare ale uzinei în actualul cincinal.

La încheierea vizitei prin secţii, tovarăşul Todor Jivkov şi membrii delegaţiei bulgare au semnat în Cartea de onoare a întreprinderii:

„Delegaţia de partid şi guvernamentală a Republicii Populare Bulgaria a vizitat cu mare interes una din cele mai importante întreprinderi constructoare de maşini din România frăţească — uzina „Vulcan" din Bucureşti. Ne-au făcut o puternică impresie cazanele pentru termoficare şi pentru abur industrial, instalaţiile petroliere, pentru industria chimică şi metalurgică, produse la un înalt nivel tehnic. Apreciem calitatea producţiei realizate de entuziastul colectiv de muncă al uzinei şi-i urăm noi succese în îndeplinirea planului de producţie. Mulţumim pentru primirea cordială care ni s-a făcut".

Oaspeţilor le-au fost oferite machetele unor produse de bază şi albume care oglindesc dezvoltarea uzinei. Membrii delegaţiei bulgare au oferit daruri pentru clubul întreprinderii.

După vizită, în incinta întreprinderii a avut loc un miting la care au participat peste 3 000 de muncitori, tehnicieni şi funcţionari.

CĂLDUROASA PRIMIRE LA PITEŞTI

(Urmare din pag. 1)

de flori, cu ţesături specifice locului, obiecte din ceramică, ploşti incrustate, conducătorii de partid şi de stat bulgari şi români sînt întîmpinaţi de tovarăşii Petre Duminică, membru al C.C. al P.C.R., prim-secretar al Comitetului regional Argeş al P.C.R., Constantin Sandu, preşedintele Sfatului popular regional, de alţi reprezentanţi ai organelor locale de partid şi de stat, de numeroşi cetăţeni. Potrivit tradiţiei, soţii Ecaterina şi Alexandru Ciucă, cooperatori mai vîrstnici din partea locului, oferă oaspeţilor tradiţionala pîine şi sare; un grup de flăcăi îi invită să guste din ploştile înflorate renumita ţuică de Piteşti. Tinere fete umplu braţele conducătorilor de partid şi de stat bulgari şi români cu flori şi le înmînează frumoasele marame din horangic care au dus faima acestor locuri.

Un alt popas este făcut la Găeşti. Oaspeţii sînt salutaţi de primul secretar al Comitetului raional de partid, Ion Radu, de preşedintele Sfatului popular raional, Nicolae Petcu, şi de populaţia oraşului, care fac oaspeţilor o caldă primire. Îi iau în dar sute de porumbei, simbol al păcii şi prieteniei între popoare. Oaspeţilor li se oferă în dar miei albi.

În drum spre Piteşti, oaspeţii trec prin alte sate, toate împodobite sărbătoreşte, ai căror locuitori salută din inimă pe înalţii oaspeţi şi pe conducătorii de partid şi de stat ai ţării noastre. Şoseaua este împodobită cu drapelele României şi Bulgariei. Se pot citi urările: „Bine aţi venit, dragi oaspeţi!", „Trăiască [illegible] se întărească prietenia frăţească dintre popoarele român şi bulgar!", „Trăiască unitatea ţărilor socialiste", „Salut delegaţiei bulgare conduse de tovarăşul Todor Jivkov". În faţa caselor, gospodarii au scos cele mai frumoase covoare confecţionate de meşteşugarii locali, iar în apropierea şoselei, pe mese, au fost aşezate ghivece de flori. La Topoloveni, şi în alte localităţi de pe traseu au fost organizate expoziţii cu cele mai frumoase ţesături şi obiecte de artizanat care oglindesc bogăţia şi varietatea artei populare de pe aceste meleaguri, şi expoziţii cu produse agroalimentare. Tovarăşul Todor Jivkov şi ceilalţi membri ai delegaţiei au privit cu mult interes aceste expoziţii. La Topoloveni tovarăşii Todor Jivkov şi Nicolae Ceauşescu s-au prins într-o horă în centrul comunei, în cîntecele corurilor reunite din Leordeni, Dobreşti şi Topoloveni.

...Piteşti. Din zorii zilei, îmbrăcat în veşminte de sărbătoare, oraşul este străbătut de freamătul mulţimii venite, pe străzi, în ciuda ploii, în întîmpinarea conducătorilor de partid şi de stat bulgari şi români. La intrarea în oraş, pe mari panouri sînt scrise urările: „Bine aţi venit, dragi oaspeţi", „Salut frăţesc poporului bulgar", „Trăiască unitatea ţărilor socialiste!", „Trăiască unitatea mişcării comuniste şi muncitoreşti internaţionale". Mii şi mii de locuitori, aflaţi pe străzile oraşului aclamă cu entuziasm sosirea conducătorilor de partid şi de stat români şi bulgari. Se aud ovaţii şi urale în cinstea prieteniei de nezdruncinat dintre cele două popoare vecine şi prietene, urări de „bun venit" adresate conducătorilor celor două ţări şi partide, se flutură steguleţe şi buchete de flori.

Tovarăşii Todor Jivkov şi Nicolae Ceauşescu, dintr-o maşină deschisă, răspund salutărilor mulţimii, fac semne prietenesti locuitorilor oraşului Piteşti, care au făcut o caldă şi entuziastă primire conducătorilor de partid şi de stat români şi bulgari.

În faţa sediului Comitetului regional de partid, tovarăşii Todor Jivkov, Nicolae Ceauşescu, Ion Gheorghe Maurer şi ceilalţi oaspeţi sînt întîmpinaţi de membrii Biroului Comitetului regional Argeş al P.C.R., de reprezentanţi ai organelor locale de stat şi ai organizaţiilor de masă.

Aici, oaspeţii participa la un entuziast miting al locuitorilor oraşului. Participanţii au salutat cu puternice ovaţii apariţia la tribună a conducătorilor de partid şi de stat bulgari şi români.

Tovarăşul Petre Duminică, prim-secretar al Comitetului regional de partid Argeş, rosteşte un cuvînt de bun sosit.

În aplauzele mulţimii ia cuvîntul tovarăşul Pencio Kubadinski, membru al Biroului Politic al C.C. al P. C. Bulgar, vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri.

După miting a avut loc o întîlnire cu conducătorii organelor de partid şi de stat.

După întîlnire, conducătorii de partid şi de stat bulgari şi români şi-au continuat drumul spre Slatina. Primirea caldă, entuziastă, făcută de populaţia Piteştiului solilor poporului bulgar şi conducătorilor de partid şi de stat români a constituit o expresie grăitoare a tradiţionalei prietenii ce leagă popoarele român şi bulgar.

(Agerpres)

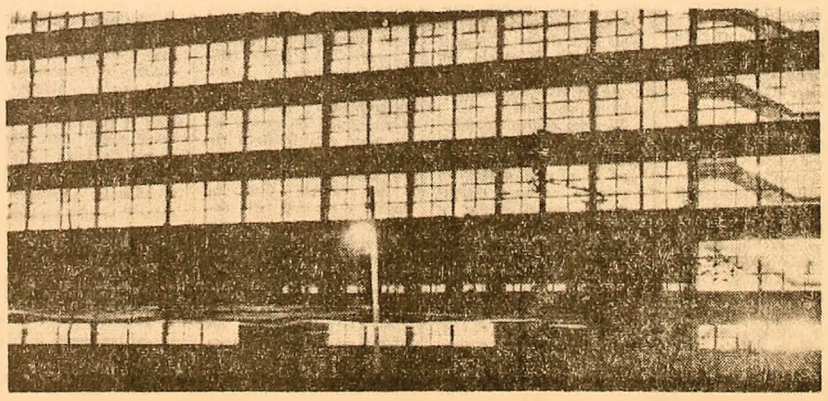

Vedere nocturnă a întreprinderii „Progresul" din Capitala

Rădăcinile unui destin

(Urmare din pag. 1)

ţa, privirea şi zîmbetul lui anunţă din prima clipă omul care face totul cu o mare convingere, în care se află ziduit acel sentiment de plăcere la sfîrşirea unei munci cu mari răsfrîngeri folositoare asupra semenilor.

Sosirea lui pe şantierele ţării a fost, desigur, nu o aventură sau o evaziune, ci o integrare necesară într-un univers în care fiinţa se dornică de trăiri intense respira aerul de care avea nevoie. Aici şi nicăieri în altă parte Bucelea se putea realiza, pentru că a răsunat şi în el acea chemare interioară care a adunat o întreagă generaţie pe meterezele reconstrucţiei şi apoi ale construcţiei, o chemare a destinului. Adolescentul la pieptul căruia ardea carnetul roşu de membru al organizaţiei comuniste de tineret absorbea cu patimă componentele mari şi mici ale acestui univers în care trebuia să se simtă acasă şi pentru aceasta a luat meseria de la litera „a", învăţînd să fie întrutotul un om de şantier.

Au trebuit deci să treacă ani buni, în care şantierul să investească în el un mare capital — meserie, convingeri şi cunoştinţe politice, cunoaşterea oamenilor — pentru ca să apară la momentul cuvenit în faţa colectivităţii personalitatea lui definitiv formată. Din această clipă (dar cine ar putea fixa precis locul şi timpul acestei clipe?!) a început să strălucească faţa ocultă a destinului său, cînd răsfrîngerea acumulărilor şi a cîrtiţilor săi profesionale, politice şi umane a început să determine adevărate fenomene în viaţa şantierului. Să amintim cititorilor doar faptul că metoda cofrajelor glisante a fost pentru prima oară experimentată şi pusă la punct în această parte a lumii de către el şi că prin brigăzile conduse de el au trecut şi s-au format zeci de tineri care au devenit la rîndul lor conducători de echipe sau brigăzi.

Pe şantierele pe care a trecut, urmele lui Bucelea au rămas adînci. O mare parte din construcţiile oraşului Gheorghe Gheorghiu-Dej poarta „semnătura" lui, şi poate că nu exagerez dacă spun că jumătate din locuitorii acestui oraş trăiesc acum în casele construite de el.

În afară de construcţii el a lăsat şi oameni în a căror formaţie profesională, politică şi morală va rămîne pentru totdeauna pecetea personalităţii utecistului şi comunistului Bucelea: acea imensă bucurie a muncii, acea patimă nobilă a construcţiei, acea mare sinceritate şi loialitate în relaţiile cu camarazii de muncă.

Bucelea este un mare destin într-o epocă mare, fiu al unui timp care va rămîne pentru totdeauna literă anume,

CONCURS DE ADMITERE

Ministerul Forţelor Armate ale Republicii Socialiste România anunţă organizarea concursului de admitere în instituţiile militare de învăţămînt pentru anul şcolar 1967/1968

La liceele militare se primesc absolvenţi ai clasei a IX-a şi a X-a din liceele de cultură generală care au obţinut rezultate bune la învăţămînt şi disciplină şi nu depăşesc vîrsta de 18, respectiv 19 ani.

Candidaţii trebuie să fie perfect sănătoşi şi să dorească să devină ofiţeri activi ai Forţelor Armate.

Concursul de admitere va avea loc la liceele militare „Dimitrie Cantemir" — Breaza şi „Ştefan cel Mare", Complung Moldovenesc, 25.VI — 15.VII. 1967.

La terminarea liceelor militare absolvenţii vor fi repartizaţi pentru a urma învăţămîntul în cadrul uneia din şcolile militare de ofiţeri.

La şcolile militare de ofiţeri şi Cursul de pregătire medico-militară pot candida absolvenţi ai liceelor de cultură generală cu diplomă de bacalaureat care nu au depăşit vîrsta de 22 ani.

Concursul de admitere pentru şcolile militare de ofiţeri va avea loc în perioada 15—25 iunie 1967 şi va consta din verificarea cunoştinţelor din materiile cerute de bacalaureat (matematică — scris şi oral; fizică — oral).

Condiţiile concursului de admitere pentru Cursul de pregătire medico-militară, cît şi perioada în care va avea loc sînt cele prevăzute în programa „Bacalaureatul şi admiterea în învăţămîntul superior 1967", elaborată de Ministerul Învăţămîntului.

La şcolile militare de maiştri se primesc tineri incorporabili şi rezervişti în vîrsta de maximum 26 ani, absolvenţi ai unei şcoli profesionale, ai liceelor cu sau fără bacalaureat, calificaţi în meseriile apropiate specialităţilor militare pentru care solicită să participe la concurs, cu un stagiu de minimum un an în specialitatea pentru care au obţinut calificarea.

La şcolile militare de subofiţeri cu durata de 2 ani se primesc tineri incorporabili şi rezervişti în vîrstă de 18—25 ani, absolvenţi ai şcolii generale de 8, respectiv 7 ani.

La şcolile militare de subofiţeri cu durata de un an se primesc rezervişti în vîrsta de maximum 25 ani, absolvenţi ai şcolilor generale de 8, respectiv 7 ani, instruiţi în armele (specialităţile) pentru care solicită să participe la concurs.

Cei care doresc să candideze la examenele de admitere în instituţiile militare de învăţămînt se vor adresa comisariatelor militare raionale (orăşeneşti) în perioada 20 aprilie — 20 mai a.c., unde vor primi detalii asupra concursurilor.

Candidaţilor li se asigură gratuit transportul, cazarea şi hrana pe timpul concursului.

EXIGENŢA PEDAGOGICĂ

(Urmare din pag. 1)

ţiei de către mari personalităţi, ori pentru a descifra fisurile din acelaşi proces care au dus la lamentabile eşuări umane. Situaţiile extreme sînt cele mai elocvente, dar a te mărgini să radiografiezi doar acestea înseamnă să cobori exigenţele ce trebuie să genereze întregul lanţ al responsabilităţii celor chemaţi să ocrotească acest sector decisiv al vieţii sociale. Oamenii mediocri, aplatizaţi, îmbătrîniţi moral înainte de vreme, egoişti mărunţi, lipsiţi de entuzianţă chiar în faţa propriei lor umbre acuză! E o fatalitate bio-psihologică din moment ce tuturor societatea le-a asigurat condiţii egale de afirmare? Indiscutabil că nu, chiar dacă diferenţierea de virtuţi, de aptitudini este o realitate. Nivelul social lamentabil al mediocrităţii unora nu trebuie aruncat în spatele unei fatalităţi biologice, ci trebuie căutat în erorile — extinzînd sfera — pedagogice. Operaţia este absolut necesară, căci o eroare depistată, pusă în evidenţă, rezolvă pe jumătate problema. Cred că părtaşă la malformaţiile morale şi intelectuale trebuie făcută imixtiunea subiectivitată în problemele grave ale pedagogiei. Reconsiderarea critică a sferelor şi a modului în care se fac simţite aceste responsabilităţi nu trebuie să evite nici un factor. Părintele obişnuit — şi obişnuind copilul — să-şi considere odrasla o sclipitoare inteligenţă, o precocitate, riscă să insufle acestuia grandomania, greu de plivit apoi. Învăţătorul convins prea uşor de o propoziţie neobişnuită intilnită pe caietul elevului abia alfabetizat, repetîndu-i des presupusele aptitudini literare, riscă să-i inculce acestuia, conştiinţa diferenţierii lui de ceilalţi, conştiinţa de copil ales din cei mai mulţi. Profesorul închizînd ochiul critic în faţa eludării muncii manuale cu un aer de superioritate a elevului său cu scuze că oricum, acesta e destinat muncii intelectuale, va insinua spiritului în formare, falsa superioritate a unui gen de muncă faţă de altul, anulînd apetiţia muncii devotate, neîntrerupte.

Erorile pindesc din unghere diferite, deoarece însuşi caracterul muncii pedagogice este de un tip special: a modela oamenii nu se poate face indiferent, fără participarea afectivă, fără a intra în joc pasiuni şi simpatii, fără a atinge printr-o notă mult mai accentuată decît oriunde, examenul valoric de către subiectivism. De aceea, a cere pedagogului severitate bine înţeleasă, nu e de loc o exagerare.

ZILNIC ● Știri însemnări comentarii ● Știri însemnări comentarii ● Știri însemnări

DE PESTE HOTARE

R. P. BULGARIA. — Bulevardul Gheorghi Dimitrov din Sofia

Ecuația dificilă a „aderării"

Va adresa Marea Britanie cererea de intrare în Piața comună ? Incertitudinea planează asupra perspectivelor inițiativei engleze. Semioficial, la Londra s-a dat a se înțelege că nici o hotărîre specială nu va fi luată înainte de mijlocul lunii mai. Între timp, după o scurtă pauză de „sedimentare și respirație", care a urmat turneului de sondaj al lui Wilson, a început faza analizelor, dezbaterilor și consultărilor interne pe tema : a adera sau a nu adera ?

Grupul parlamentar laburist a ținut două reuniuni cu ușile închise în cadrul cărora Wilson și ministrul său de externe Brown au prezentat amănunte și concluzii cu privire la convorbirile-sondaj din cele șase capitale ale țărilor Pieței comune. Din puținele indicii care s-au strecurat în paginile presei laburiste, reiese că deși șeful Forreign Office-ului s-a arătat optimist și a exclus un nou „veto" francez, premierul britanic a subliniat iarăși „obstacolele formidabile" și „implicațiile extrem de ample" ale aderării la C.E.E. Unele surse au relevat, de asemenea, că în vreme ce Brown dorește și presează pentru o grăbire a cererii formale de aderare, premierul englez are o atitudine mai rezervată, de temporizare.

Într-un interviu radiodifuzat, Wilson a dat să se înțeleagă că intenționează să informeze amănunțit și opoziția despre rezultatele sondajului în țările C.E.E. și s-o facă să participe direct la o amplă discuție publică înainte de luarea unei decizii guvernamentale. În acest context trebuie reținut și faptul că, răspunzînd unei interpelări a conservatorilor în Camera Comunelor, primul ministru britanic a relevat că are în vedere (textual : „nu exclude") publicarea apropiată a unei Cărți Albe cuprinzînd stenogramele convorbirilor din turneul de sondaj. Mulți observatori din capitala britanică înclină să sesizeze în toate aceste elemente, în tendința de a atrage opoziția într-o dezbatere de opinii, un indiciu al dorinței lui Wilson de a prelungi procesul consultărilor interne. Mergînd mai departe, unii opinează, asemeni corespondentului lui NEUE ZÜRCHER ZEITUNG la Londra — că „premierul are în vedere posibilitatea unei respingeri finale de către cabinet a variantei aderării și, într-un asemenea caz, ar prefera ca eventualul NU să fie prezentat ca rezultatul unui consens larg, național. O asemenea desfășurare l-ar feri de suspiciunile și criticile externe din unele capitale ale celor șase în sensul că, de fapt, el nu a dorit sincer, de la început, aderarea Angliei la Piața comună".

În capitala britanică se fac auzite supoziții în sensul că luarea unei hotărîri definitive s-ar putea să întîrzie considerabil. Se preconizează, în acest sens, că în viitorul apropiat, Wilson, se va mărgini la o nouă „declarație fermă de intenții" în legătură cu aderarea la C.E.E., urmînd ca cererea, eventuală, de aderare să fie formulată abia în toamnă. Asemenea supoziții sînt legate și de sugestiile care (după cum s-a aflat) au fost oferite guvernului englez de oficialitățile de la Bonn. În interviul acordat revistei „DER SPIEGEL", cancelarul Kiesinger mărturisea că i-a dat premierului britanic „să bea vin curat" și l-a lăsat să înțeleagă că „dificultățile aderării engleze se cer abordate cu răbdare, fără cronometru". La rîndul lui, ministrul de externe vest-german Willy Brandt, ținea să releve la conferința de presă după încheierea foarte recentei sale vizite la Londra că „Anglia nu trebuie împinsă în Piața comună" și că „graba este contraindicată". Ceea ce sună, evident, ca o invitație la răbdare și la prudență. Invitație care, nu este exclus să fi găsit apreciere în cercurile guvernamentale din capitala britanică unde umbra unui nou „veto" francez nu s-a risipit și unde se simte suflul unei considerabile opoziții interne față de ideea aderării la Piața comună.

Practic, ecuația complexă, cu multe necunoscute, a aderării britanice, rămîne în faza cînd nu se întrevede încă o rezolvare precisă. A cere sau a nu cere aderarea ? Dilema, în spirit hamletian, e, cel puțin pentru moment, impenetrabilă.

EM. RUCĂR

Delegația P. C. R. în vizită la o întreprindere industrială din Berlin

BERLIN — Corespondentul Agerpres, St. Deju, transmite : Delegația Partidului Comunist Român, condusă de tovarășul Chivu Stoica, care participă la lucrările celui de-al VII-lea Congres al P.S.U.G., a vizitat în cursul zilei de marți întreprinderea „Veb Kühlautomat" din Berlin. Delegația a fost însoțită de Günter Wyschofsky, membru al C.C. al P.S.U.G., ministrul industriei chimice, Ewald Moldt, ambasadorul R.D.G. în Republica Socialistă România, și alte personalități.

Delegația Partidului Comunist Român a fost întîmpinată de directorul întreprinderii, Heinz Albrecht, de reprezentanți ai organelor de partid, care au dat explicații cu privire la structura și producția întreprinderii. Au fost vizitate secțiile uzinei și școala profesională care funcționează în cadrul acestei întreprinderi.

„Veb Kühlautomat", specializată pentru producția de agregate frigorifice pentru nave de pescuit, satisface necesitățile de utilare a navelor care se construiesc în R.D.G., 82 la sută din volumul producției fiind destinat navelor care sînt exportate. Cei peste 1 500 salariați, dintre care 300 ingineri și tehnicieni ai acestei întreprinderi reprofilate și modernizate în ultimii ani au depus mari eforturi în vederea îmbunătățirii calității și măririi producției. Productivitatea muncii a crescut între 1958 — anul înființării întreprinderii — și anul curent la 200 la sută. Valoarea producției anuale a „Veb Kühlautomat" este de 60 milioane mărci.

În cadrul convorbirilor care au avut loc cu prilejul vizitei, între oaspeții români și conducătorii întreprinderii, au fost abordate probleme privind producția de agregate frigorifice în ambele țări.

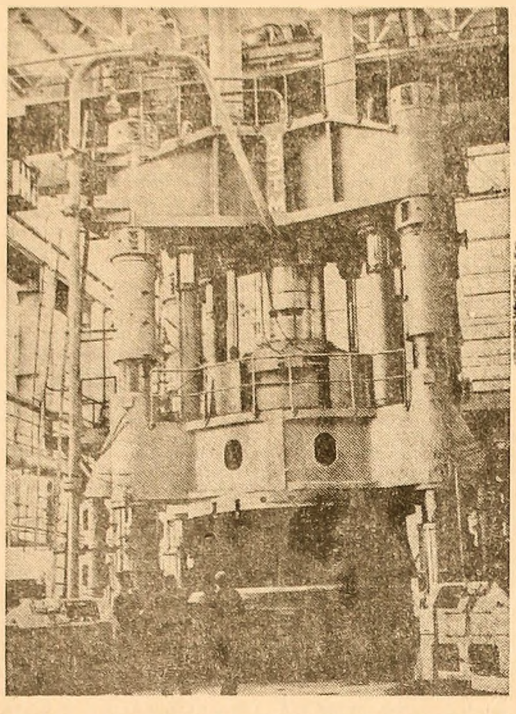

U.R.S.S. — Noua presă de la uzina constructoare de mașini pentru industrializarea chimică din Sverdlov

● PE SCURT ● PE SCURT ● PE SCURT ● PE SCURT ● PE SCURT ● PE SCURT

MOARTEA LUI K. ADENAUER

Fostul cancelar al Republicii Federale a Germaniei, dr. Konrad Adenauer, a încetat din viață miercuri, în vîrstă de 91 ani, la reședința sa din Rhoendorf.

● APROXIMATIV 2 000 de studenți de la diverse facultăți ale Universității din Barcelona, au organizat marți o „adunare liberă" în care și-au exprimat solidaritatea cu studenții arestați din Madrid. Poliția madrilenă a arestat săptămîna trecută un număr de 70 de studenți.

După miting, peste 1 000 de participanți au manifestat pe străzile din centrul Barcelonei, scandînd lozinci de „Solidaritate cu Madridul". Poliția din reședința catalană a intervenit pentru a-i împrăștia pe demonstranți, operînd arestări.

● COMITETUL O.N.U. pentru decolonizare (Comitetul celor 24) a luat în dezbatere situația din Porto Rico. Acest teritoriu insular din Antilele Mari (Marea Caraibilor) are statutul de stat „liber" asociat la S.U.A. Reprezentantul S.U.A. a încercat să califice discutarea acestei probleme ca „o imixtiune" în treburile interne ale poporului acestui teritoriu. Delegații U.R.S.S., Poloniei, Bulgariei, Siriei și Tanzaniei au condamnat intențiile S.U.A. de a-și menține dominația colonială asupra acestui teritoriu. Dacă Statele Unite sînt convinse că populația din Porto Rico dorește să rămînă sub „protecția" lor, a menționat reprezentantul sirian, este greu de înțeles de ce ele se opun categoric discutării acestei probleme.

● LA DAMASC au început marți lucrările celei de-a treia conferințe a Uniunii naționale a studenților din Siria. În fața participanților, primul ministru sirian Youssef Zeayyen a rostit o cuvîntare în care s-a referit la unele probleme ale politicii interne și externe a guvernului său, precum și la sarcinile organizațiilor de studenți în viața politică și economică a țării. Poporul sirian, a spus premierul Zeayyen, trebuie să lupte atît împotriva imperialismului și neocolonialismului, pentru lichidarea înapoierii economice, cît și împotriva reacțiunii interne, împotriva elementelor de dreapta care încearcă să împiedice progresul țării. El a relevat importanța deosebită pe care o are victoria obținută de poporul sirian în lupta cu monopolurile petroliere internaționale.

● MII DE PERSOANE s-au adunat în fața Palatului guvernamental din Guayaquil pentru a asculta discursul președintelui Ecuadorului, Otto Arosemena, consacrat recentei reuniuni de la Punta del Este a șefilor de state din emisfera occidentală. Președintele Ecuadorului a criticat din nou politica S.U.A. față de America Latină. Latino-americanii, a spus el, nu pot rămîne indiferenți față de situația în care prețurile la produsele create prin munca lor scad continuu ca urmare a politicii americane. Otto Arosemena a refuzat, după cum se știe, să semneze documentele finale ale reuniunii de la Punta del Este.

● TELEVIZIUNEA Uniunii Sovietice va prezenta un film pentru televiziune alcătuit din 50 de serii. Este vorba de serialul „Letopisețul unei jumătăți de secol", care înfățișează istoria statului sovietic. Prima serie — „Anul 1917" — va fi prezentată la 21 aprilie. În cele peste șase luni, care mai rămîn pînă la 7 noiembrie, ziua celei de-a 50-a aniversări a Revoluției din Octombrie, vor fi prezentate celelalte 49 de serii. Fiecare film este consacrat unui an din viața Uniunii Sovietice. La emisiuni au fost invitați să participe veterani ai revoluției, membri de partid, care vor împărtăși telespectatorilor amintiri despre principalele evenimente din istoria statului sovietic.

● ÎN CURÎND, în Etiopia vor fi puse în circulație monede de aur de formă circulară, care vor avea imprimate pe față efigia împăratului Haile Selassie I, iar pe verso stema Etiopiei — și data emiterii — anul 1966. În decursul veacurilor în Etiopia erau folosite ca monede de schimb bucăți de sare. Deseori, însă, pe piețe schimbul de mărfuri se făcea fără bani, în natură. În anul 1880 a fost introdusă în circulație pentru prima oară moneda — taleri austrieci de argint. După urcarea pe tron a lui Haile Selassie I, în Etiopia au fost puse în circulație bilete de bancă, precum și monede de aramă și argint de 5, 10, 25 și 50 cenți, care se găsesc și în prezent în circulație.

Măsuri severe în Ghana

Agenția Associated Press, citînd surse demne de încredere, anunță că liderii militari ghanezi, reuniți marți pentru a discuta în legătură cu tentativa de lovitură de stat, au hotărît ca principalii organizatori ai acesteia să fie condamnați la moarte. Cel puțin șase ofițeri sînt în prezent deținuți și interogați în legătură cu participarea lor la organizarea loviturii de stat, adaugă Associated Press, dar trei dintre aceștia au declarat că nu au avut nici o legătură cu complotul. Un al patrulea, lt. Sam Arthur, în vîrstă de 27 de ani, a recunoscut că în zorii zilei de luni a intrat în Accra în fruntea a 120 de soldați cu scopul de a ataca sediul Consiliului Național de Eliberare și de a pune stăpînire pe postul de radio din capitală.

Umbra diavolului pe insula soarelui

Cu trei secole în urmă, pirații au invadat Bahama și legenda spune că ei mai sălășluiesc pe aceste meleaguri. Aceasta conține un sîmbure de adevăr : imperiul cazinourilor și jocurilor de noroc aduce sute de milioane de dolari gangsterilor.

De două ori pe săptămînă un oarecare Dusty Peters se scoală mai devreme decît de obicei și — urmărit de agenți ai F.B.I. sosiți din Statele Unite — se îndreaptă tacticos cu o servietă încăpătoare spre cele două mari cluburi : Monte Carlo și El Casino unde încasează cecurile și teancurile de bancnote ce i se „cuvin" din cîștigurile realizate și, după ce semnează de primire, o pornește spre Aeroportul internațional din Grand Bahama.

După 35 de minute de zbor, cînd avionul aterizează pe aeroportul din Florida, Dusty pleacă direct spre Miami Beach Bank unde depune suma. Agenții care nu l-au slăbit din ochi au constatat că uneori contul respectiv a sporit dintr-o dată cu 300 000 de dolari ! De la bancă, el urmează, tot cu regularitate, un traseu dinainte cunoscut poliției : Fontainebleau Hotel unde în încăperile destinate jocurilor de noroc se întîlnește cu frații Lansky și cu alți cîțiva reprezentanți ai lumii interlope, ale căror legături cu Mafia au fost dezvăluite în audierile speciale ale unor comisii senatoriale. În fișele Departamentului justiției al S.U.A. sînt consemnate legăturile echipei de la Fontainebleau Hotel cu cinci „familii" ale Mafiei din Chicago, New York, Philadelphia, Detroit și Buffalo care s-au concretizat în 1966 cu un venit de șase milioane dolari...

Posibilitățile de acțiune ale autorităților S.U.A. împotriva acestei activități a Mafiei sînt destul de limitate : 1) În Bahama, colonie engleză cu autoguvernare, jocurile de noroc se desfășoară sub protecția legii. 2) Cetățeanul nord-american Dusty Peters este funcționar pe statele de serviciu ale firmei „Bahamas Amusaments Ltd", care are autorizație de funcționare de la guvernul local .3) Practic, legăturile cu Mafia nu pot fi dovedite. Unicul cap de acuzare care ar rămîne valabil (și este examinat acum de serviciile federale din New York și Philadelphia) constă în sustragere de la plata impozitelor... Nu este deloc greu de sesizat că pentru Mafia e cît se poate de lesne să aranjeze oricînd lucrurile !

Licența pentru jocurile de noroc a fost dată de Partidul Unit al Bahamei, cînd se afla la putere și conducea pe baze rasiste treburile insulei locuite în proporție de 80 la sută de negrii. Ziaristul Bill Davidson care a întreprins o anchetă în Bahama, scria în revista newyorkeză „SATURDAY EVENING POST" : „Pe măsură ce jocurile de noroc prosperau, cazionourile au devenit un simbol al corupției generale de pe insulă, dar P.U.B. părea că deține atît de solid controlul încît sistemul părea pur și simplu de neînlăturat". Ca să acopere afacerile necurate de pe insulă, guvernul partidului respectiv a recurs la serviciile unei firme specializate în reclame, „Hill și Knowlton", căreia îi plătea cinci milioane de dolari pe an. Firma și-a făcut onest datoria, dacă se ține seamă că anul trecut 800 000 de turiști au vizitat Insulele Soarelui și au auzit zilnic cum postul de radio Nassau dezminte oficial „zvonurile răuvoitoare" despre infiltrarea Mafiei. Guvernatorul regal, Sir Ralph Grey, declara : „Poliția noastră controlează atît de bine teritoriul insulei încît gangsterii americani nu pot pătrunde în jocurile de noroc". Iar ziarul TRIBUNE susținea că zvonurile au fost lansate de proprietarii cazinourilor din Florida de teamă că își pierd clienții atrași de frumusețile mai ispititoare ale Bahamei.

În realitate însă, în insulă domneau trei oameni atotputernici : Sir Stafford Sands, cavaler al Imperiului Britanic, care ocupa diverse posturi în guvernul local, supranumit Regele Stafford I, Wallace Groves, un om de afaceri nord-american care și-a stabilit cartierul general la Nassau, a cumpărat pămînt pentru construcții la prețuri derizorii și a înălțat hoteluri de mare lux, și unul din frații Lansky, care menține legătura cu Mafia americană. Multe din firele încurcate ale ramurei din Bahama ale Mafiei au fost dezvăluite de Joe Valachi, căpetenie a mafioților, căruia i s-a acordat protecția polițienească specială pentru a nu fi lichidat de colegii lui din bandă, după ce a făcut depoziții în fața unui comitet senatorial. Alte amănunte au fost date în vileag după arestarea a 13 membri ai bandei „Little Apalachin" într-un restaurant new yorkez...

Stilul de lucru al ramurei bahamiene a Mafiei nu avea nimic senzațional, ci se desfășura rutinier. Cu cît mai puțină zarvă, cu atît mai multe milioane. Exista un consens general : pentru protecția invizibilă acordată cazinourilor și magazinelor se încasau sume fixe. Iar în zonele fiecăruia dintre cei trei atotputernici ai zilei se eliberau „permise de ședere" înnoite periodic, în schimbul unor taxe. Cei cîțiva îndărătnici care s-au opus au dispărut, pur și simplu, fără ca poliția să le găsească urma. În sfîrșit, existau agenți în diverse localități din S.U.A. și chiar din Europa occidentală care organizau „vizitarea insulei Bahama, cu orizonturi noi, plină de mister și soare", iar turiștilor nenorocoși la ruletă sau la jocul de cărți li se făcea favoarea să iscălească o chitanță ce putea fi onorată ulterior. Cînd printre turiști se descoperea vreun ziarist dornic să descrie realitatea, i se oferea o „momeală" pentru a-i tăia pofta.

Dar cererile pentru stăvilirea corupției s-au înmulțit și au fost expediate la Londra petiții pentru trimiterea unei Comisii regale de anchetă. Atunci partidul guvernamental a anunțat organizarea de alegeri. S-a produs însă ceea ce presa mondială a denumit „un fenomen imposibil". Partidul progresist liberal, sprijinit de majoritatea populației de culoare, a ieșit victorios. Noul șef al guvernului, Lyden Pindling, a afirmat categoric în ședința inaugurală a noii Adunări că „va acționa împotriva corupției datorată existenței cazinourilor". Intențiile sale lăudabile au fost salutate de populație, dar deocamdată Dusty Peters își continuă imperturbabil călătoriile sale bisăptămînale la Miami.

Z. FLOREA

Experimente didactice

În mai multe clase din liceele pariziene s-a folosit în ultimul timp o nouă metodă pedagogică : învățămîntul programat, care n-are nimic comun cu procedeele „audiovizuale". Învățămîntul programat presupune împărțirea materiei de predat în unități de informație urmate de întrebări. Învățămîntul programat poate fi transmis atît prin cărți și caiete cît și prin mașini. Adevărata problemă o constituie însă concepția de bază a programului care încearcă să țină seama de patru exigențe : să facă elevul să participe activ la lecție și să asimileze principiile de bază, să se adapteze la posibilitățile și ritmul fiecărui elev și să pună în evidență măsura în care noile cunoștințe sînt însușite. S-a procedat în felul următor : elevilor li s-au dat caiete cu întrebări, conținînd „programul". Aceste întrebări urmăreau în mod logic o anumită temă, de preferință luată din științele exacte ca fizica sau studiul limbilor străine. Elevii, timp de 45 de minute, rămîneau singuri în fața caietului și se străduiau să dea răspunsuri la aceste întrebări, însușindu-și în acest fel cunoștințele privind lecția respectivă care nu fusese în prealabil predată de profesor. Pentru consultații elevii puteau cere individual sfatul profesorului fără a-i tulbura pe colegii lor. S-a încercat această metodă și cu mașini care puneau întrebări, recepționau răspunsurile arătînd că acestea sînt bune sau greșite. În fața aparatelor însă, copiii de multe ori își stăpîneau cu greu o reacție firească de timiditate. Rezultatele obținute au fost în multe cazuri încurajatoare. Unii copii, mai slabi la învățătură, care nu țineau pasul cu restul clasei își însușeau aceeași cantitate de cunoștințe într-un timp mai scurt și le rețineau un timp mai îndelungat. Au fost înregistrate progrese în ciuda monotoniei desfășurării „lecției" și a lipsei intervenției spontane și la obiect a profesorului în cazul în care elevul dădea alt răspuns decît cel prevăzut în caiete și la mașini. În cazul unui răspuns neprevăzut, aparatele răspundeau „ai greșit" sau rămîneau tăcute derutînd astfel elevii care așteptau confirmarea. Introducerea învățămîntului programat constă în faptul că elevul lucrează singur cu mașina și n-are posibilitatea să pună și el întrebări la care să i se răspundă. În acest caz este necesară prezența profesorului.

Încercările făcute țin seamă de problema programelor viitorului, cînd în condițiile creșterii numărului copiilor, profesorul va trebui să devină un îndrumător, consultant pentru elevi, aceștia venind cu lecția învățată de acasă, pregătită după caiete speciale pe care le vor avea la dispoziție. Așadar, învățămîntul programat nu înseamnă excluderea profesorului sau a educatorului din procesul de învățămînt.

DOINA TOPOR

Explozii în Haiti

Mai multe persoane au fost ucise în urma exploziilor unor bombe cu prilejul ceremoniilor de sîmbăta trecută, care au marcat cea de a 10-a aniversare a instalării la putere a lui Duvalier. Potrivit France press, în timp ce pe străzile principale se desfășura o paradă, la numai 100 m de palatul lui Duvalier a explodat o bombă care a ucis două persoane. Trei ore mai tîrziu a explodat o bombă într-un alt loc al capitalei Haitiene, care a provocat numeroase victime. Se crede că numărul total al morților se ridică la 4, iar cel al răniților la peste 40 de persoane.

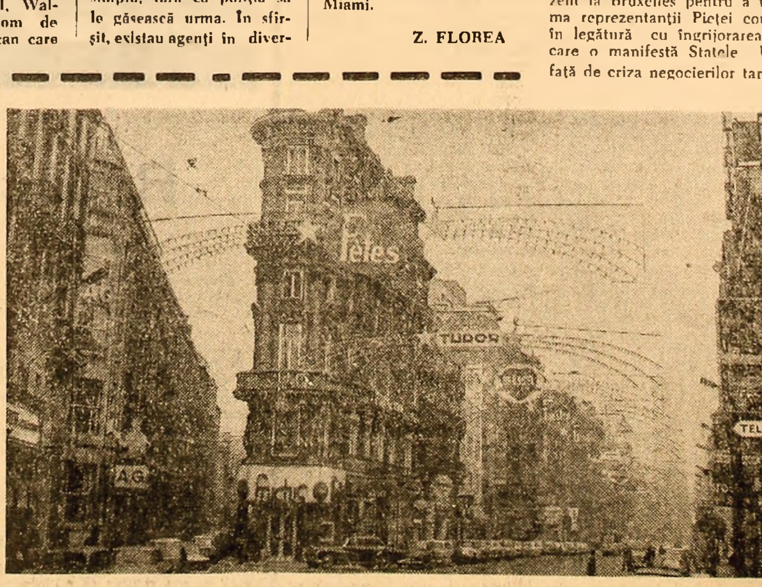

BELGIA. — Vedere din Bruxelles

Runda Kennedy : Etapa „crizei accentuate"

Reprezentanții Statelor Unite la negocierile tarifare ale rundei Kennedy de la Geneva și ai G.A.T.T. (Acordul General pentru Tarife și Comerț) au declarat că etapa finală a tratativelor s-a transformat într-o criză accentuată.

Ei au precizat că acum este rîndul Pieței comune să se pronunțe față de ofertele la negocieri ale Statelor Unite. După părerea lor, la ora actuală nu există nici o șansă de rezolvare în bloc a problemelor tarifare pînă la 30 aprilie, limita stabilită rundei Kennedy. Este mai mult ca sigur că negocierile vor depăși această limită cu cel puțin 10 zile, conchide U.P.I.

Pe de altă parte, agenția U.P.I. anunță că William Roth, negociatorul principal al S.U.A. la runda Kennedy, se află în prezent la Bruxelles pentru a informa reprezentanții Pieței comune în legătură cu îngrijorarea pe care o manifestă Statele Unite față de criza negocierilor tarifare.

Acuzatul cere despăgubiri...

Avocatul Dean Andrews din Louisiana a depus marți o plîngere împotriva procurorului Jim Garrison pretinzîndu-i suma de 100 000 de dolari cu titlul de „daune-interese". Andrews fusese citat de către procurorul Jim Garrison pentru a compărea în fața unei camere de punere sub acuzare pentru complicitatea sa la presupusul complot privind asasinarea președintelui John Kennedy. El l-a apărat pe Lee Oswald, asasinul președintelui Kennedy, pentru diferite delicte minore. În plîngerea sa, avocatul Dean Andrews îl acuză pe procurorul Garrison de a fi exercitat presiuni pentru a-l face să recunoască că a cunoscut pe un anume Julian Buznedo, care împreună cu Lee Oswald i-ar fi făcut o vizită înainte de data asasinării președintelui Kennedy. Avocatul din Louisiana inculpat la 12 aprilie pentru mărturii false se află în prezent în libertate pe o cauțiune de 1 000 de dolari. El a fost acuzat de procurorul Garrison de a fi ascuns faptul că Clay Bertrand alias Clay Shaw, i-ar fi cerut la telefon să apere pe Lee Oswald. C. Shaw este unul din martorii-cheie ai anchetei pe care Jim Garrison o întreprinde în legătură cu existența unui complot împotriva președintelui Kennedy.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA : București, Piața „Scînteii", Tel. 17.60.10. Tiparul : Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii".